

the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

PRESIDENT NIXON —

„Ik vraag om een zekere mate van opoffering . . . om de Amerikaanse dollar te beschermen“.

Wat onze LEZERS SCHRIJVEN

Aswan-dam

„Onlangs maakte ik kennis met uw blad. De titel maakte mij nieuwsgierig en toch ook kritisch tegelijk. Toen ik eenmaal begon te lezen — het betrof de septemberuitgave — raakte ik steeds meer geïnteresseerd. Uw artikel over de Aswan-dam is voor mij het voorbeeld van objectieve informatie die we tegenwoordig nog zeer zelden tegenkomen.”

N.C.E., Rotterdam

Student

„De deur tot het wereldgebeuren wordt geopend door o.a. maand-, week- en dagbladen. Meestal krijgt men dan het gevoel dat een politiek gerichte tocht bezit neemt van de geest, waarbij een verstandig mens deze het ene oor in en het andere oor uit laat gaan. Verrassend was daarom het openen en lezen van uw blad. Waarlijk een objectief genoeg, mede door de veelzijdigheid! Als student is het belangrijk ook eens op deze manier voorgelicht te worden. Daarom laat ik mij gaarne noteren als abonnee.”

P.C.J. ter B., Utrecht

Ogen geopend

„In het oktobernummer las ik over het door u verspreide boek: *The United States and British Commonwealth in Prophecy*. Daar ik vermoed dat dit boek gaat over de val van Amerika, Engeland (misschien ook Nederland?), verzoek ik u vriendelijk mij dit boek te sturen. U kunt ervan verzekerd zijn dat ik dit met grote interesse zal lezen, zoals ik ook de serie: 'De moderne Romeinen' gelezen heb. Deze reeks artikelen heeft mij de ogen geopend voor de realiteit. De ontwikkelingen rond de EEG en Japan houd ik nu scherp in de gaten. Mijn complimenten voor uw blad!”

B.V.G., Oisterwijk

Financiering

„Ik meen dat *De ECHTE WAARHEID* geheel en al gefinancierd wordt door grote ondernemingen en rijke parasieten om het volk dat zij onderdrukken te vergiftigen met antisocialistische ideeën, nog wel onder de noemer 'christelijk'. Zij willen voorkomen dat de mensen ontdekken wie hun werke-

lijke vijanden zijn; dat zijn de rechtse regeringen en de grote kapitalisten! Echte christenen, zoals Helder Camera, dát zijn vrienden van het volk. Ik vraag u deze brief te durven publiceren en mij als abonnee te schrappen.”

T.B., Nijmegen

• *Lees nu eens de volgende brief.*

„Onlangs las ik enkele nummers van *De ECHTE WAARHEID*. De onderwerpen die daarin behandeld worden bieden veel stof tot discussie en zijn alleen daarom al zo interessant.

U kent waarschijnlijk wel het spreekwoord: 'Voor niets gaat de zon op'. Dat uw blad gratis wordt verspreid, heeft mij dan ook eerst zeer verbaasd, maar nadat ik uw uiteenzetting van dit mysterie gelezen had, vroeg ik me werkelijk af, waarom niemand vóór u op zo'n geniaal systeem was gekomen.”

A.W., Groningen

Echte Waarheid

„Sedert 2½ jaar ben ik een zeer geïnteresseerd lezer van uw tijdschrift. Ik kan zeggen dat ik er mij voor 90% volledig mee kan verenigen. Voor mij is dit een hoog percentage; ik ben nl. zeer kritisch ingesteld en heb uitgesproken eigen meningen. Al met al, ik zou *De ECHTE WAARHEID* die door mij immer van A tot Z wordt gelezen, niet graag missen!”

A.N.M.S., Den Haag

„Mij kwam toevallig uw blad onder ogen en ik stond versteld dat u dit unieke blad zonder enige kosten voor

(Zie verder blz. 32)

ALS U graag uw commentaar met onze lezers wilt delen, stuur uw brieven dan aan *De ECHTE WAARHEID, Wat onze lezers schrijven*, Postbus 496, Arnhem, Nederland. De ruimte laat niet toe dat alle brieven gepubliceerd worden, maar wij zullen ons best doen die brieven te selecteren die van speciaal belang zijn voor onze lezers.

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Januari 1972

5e jaargang

No.1

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena (Californië), Radlett (Engeland) en North Sydney (Australië) door Ambassador College. Franse, Nederlandse en Duitse edities worden uitgegeven in Radlett, Engeland; Spaanse editie in Big Sandy, Texas. © 1972 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUREN

Dr. Herman L. Hoeh

Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg

Vern L. Farrow Paul W. Kroll

David Jon Hill Eugene M. Walter

Regionale Redacteurs: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schnee; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Colin Adair; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliacik, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Ron Taylor

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karlov, Paul O. Knedel, Clifford Marcussen, David Price, Rodney A. Repp, W. R. Whitehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn.

Grafische verzorging: Don Faast, Thomas Haworth, Dick Jordan, Connie Johnson, Roy Lepeska, Ronald Lepeska, Herbert A. Vierra, Jr., Robb Woods, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

—Nederlandse Editie—

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Roger Franck, Matthieu Janssen, Iepke Klarenberg, Han Wilms, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn, David Lloyd.

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld.

U gelieve uw correspondentie te richten aan:

Ambassador College
Postbus 496
Arnhem
Nederland.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel *oud* als *nieuw* adres.

Persoonlijk

van

's Werelds probleemgebieden — wat er zou kunnen gebeuren

HET AFGELOPEN jaar heb ik veel van mijn tijd doorgebracht in de twee voornaamste probleemgebieden van de wereld — het Midden-Oosten en Zuidoost-Azië.

In een zeer door problemen gekwelde wereld heb ik niet alleen de probleemgebieden bezocht, maar heb ik ook vele persoonlijke gesprekken gevoerd met staatshoofden en andere hoogwaardigheidsbekleders in deze gebieden.

Ik heb een privé-onderhoud gehad met vier presidenten, drie koningen, drie minister-presidenten, twee kroonprinsen, talloze vooraanstaande ministers, met inbegrip van ministers van buitenlandse zaken. Ook heb ik in verschillende landen met parlementsleden gesproken. Bovendien heb ik besprekingen gevoerd met voorzitters en vooraanstaande professoren van universiteiten en andere instellingen voor hoger onderwijs.

Niemand weet tot in de bijzonderheden wat er precies in de eerstkomende weken, maanden of jaren *zal* gebeuren. Maar de situaties her en der zijn geladen met explosieve mogelijkheden. En gebaseerd op deze onheilszwangere toestanden, op recente gebeurtenissen en tendensen — en ook gebaseerd op alles wat ik tijdens de besprekingen met wereldleiders heb vernomen — zowel als op inzicht in bijbelse profetieën — zou ik voor onze lezers in grote lijnen een mogelijke reeks gebeurtenissen kunnen schetsen, die *mogelijkerwijze* de gehele wereld van verwondering en verbazing versteld zou doen staan!

Ik kan u met zekerheid zeggen dat wereldvrede in onze tijd tot stand *zal* komen. Maar de wereld stevent af op toenemende moeilijkheden die blijkbaar eerst moeten komen.

Onze staf van redacteurs en journalisten, die overal ter wereld gestationeerd zijn en er voortdurend rondreizen, houden de lezers van *De ECHTE WAARHEID* op de hoogte van de BETEKENIS van de gebeurtenissen en tendensen in de wereld. Meer dan enige andere publikatie ter wereld, geloof ik.

Twee belangrijke artikelen in recente nummer van *De ECHTE WAARHEID* beschrijven situaties die — volkomen onverwachts — een wereldschokkende kettingreactie in beweging zouden kunnen zetten. De twee artikelen zijn „*Europese Gemeenschap — opkomende wereldkolossus*” in het nummer van augustus 1971

(Zie verder blz. 31)

In dit nummer

Wat onze lezers schrijven
— Binnenzijde voorpagina

Persoonlijk 1

Rusland in het Midden-Oosten —
bij toeval of volgens plan? 2

De Perzische Golf — een
slapende vulkaan 8

Mystiek en het occulte 12

De vergeten tragedie
van het alcoholisme 17

Wat weerhoudt u van werkelijk
succes? 23

Uitzendtijden van
De WERELD VAN MORGEN 27

Vooruitlopend nieuws 29

Foto: Brack — Black Star

ONZE OMSLAGFOTO

Op 15 augustus 1971 bracht president Nixon de internationale financiële centra in beroering door de aankondiging dat de VS het betalen in goud van dollars in buitenlandse handen, zou staken. Bovendien stelde hij een invoerheffing van 10% in en liet de dollar op de buitenlandse geldmarkten omlaag „zweven”. Intussen werd de aandacht in de VS gevestigd op een loon- en prijsstop en de aangekondigde maatregelen ter bevordering van de economie.

RUSLAND IN HET BIJ TOEVAL OF

Op het ogenblik vormt de Sovjetunie de dominerende macht in het Midden-Oosten. In tegenstelling daarmee hebben Amerika en Engeland slechts weinig vrienden in dit uiterst belangrijke gebied.

door Paul Kroll en Raouf El Gammal

VOOR DE oppervlakkige waarnemer zou het kunnen lijken of de Sovjetunie min of meer toevallig in het Midden-Oosten verzeild is geraakt. Maar de geschiedenis leert ons wel anders.

Het Kremlin heeft in het verleden altijd een begerig oog op het Midden-Oosten geslagen — in het bijzonder op Egypte en het gebied van de Perzische Golf. Voor tal van russofielen was het verkrijgen van invloed in deze streken letterlijk een goddelijke opdracht.

Aardrijkskunde volgens de Russen

In 1848 schreef een gewezen Russische diplomaat, Fedor Tiloetsjev, een gedicht getiteld: „Russische Geografie”. In dit patriottische gedicht wees hij zeven rivieren aan als de door God uitverkoren Russische grenzen: de Newa, de Wolga, de Eufraat, de Ganges, de Elbe, de Donau en merkwaardig genoeg de NIJL!

Zijn denkbeelden over een Russisch rijk dat zich tot in Egypte uitstreckte, waren bepaald niet nieuw. Zij bestonden al heel lang en gingen zelfs terug tot het jaar 1001.

Om een voorbeeld te noemen: toen een zekere Benjamin ben Jonas uit Tudela — een geleerd reiziger en dagboekschrijver uit de twaalfde eeuw — over Alexandrië sprak als van „een markt voor alle naties”, noemde hij onder de diverse handelaren die door deze strategische plaats werden agetrokken, in het bijzonder de Russen.

Verplaatsen wij ons naar een meer

recent verleden, dan zien wij dat van de verschillende delen van het Afrikaanse continent Egypte de oogappel van menig Russisch heerser is geweest. Dit was ongetwijfeld toe te schrijven aan Egyptes strategische geografische ligging, aan de betrekkelijke nabijheid van de Russische kust en aan de fysieke belangrijkheid van de Nijlvallei.

Onder Catharina de Grote (1762-1796) werden de Russische activiteiten in Egypte gedictieerd door de wens de val van het Turkse Rijk te bespoedigen (een rijk dat zich van Oost-Europa tot het Midden-Oosten uitstreckte en dat een groot deel van Noord-Afrika omvatte), en wel door middel van een bedreiging uit het Noorden.

De keizerin verleende militaire steun aan de mammeluk Ali Bey, een plaatselijk gouverneur die erin slaagde Egypte enkele jaren lang onafhankelijk van het Turkse bestuur te maken. In 1784 ging het gerucht dat Rusland erin had toegestemd, in de eerstvolgende oorlog met de Turken de onafhankelijkheid van Egypte te steunen. De prijs bestond uit de toestemming om Russische troepen in de Egyptische steden Alexandrië, Rosetta en Damietta te legeren.

Tsaristische militairen in Egypte

In de daarop volgende jaren kreeg Egypte bezoek van verscheidene Russische officieren. Zij werden door de Egyptische beys die zich tegen het Turkse bewind verzetten, met veel eerbetoon als *militaire adviseurs* ontvan-

gen. De Russische regering moedigde zelfs de Russische boerenjeugd aan, dienst te nemen in de gelederen van de mammelukken, die deel uitmaakten van de Egyptische strijdkrachten. Het gevolg was dat deze militie in 1786 al voor één vierde uit Russen bestond!

In deze zelfde tijd betrad voor het eerst een Russische consul de Egyptische bodem. Hij haastte zich de politieke leiding van de rebellie op zich te nemen. Toen de beys in 1786 door de sultan van Turkije werden verslagen, wendden zij zich om voorspraak tot de Russische consul. Deze trachtte hen te verdedigen met het argument dat zij de bescherming genoten van de keizerin van Rusland.

In de negentiende eeuw verstrekke Rusland Egypte rechtstreeks militair advies. Rostislav Fadeev, een gepensionneerd generaal, fungeerde in de jaren 1875-1876 als militair adviseur van de kedive (titel van de onderkoning van Egypte). Hij stond zelfs op de nominatie opperbevelhebber van het Egyptische leger te worden. Zijn weigering zich in het uniform van een Egyptisch officier te steken verijdelde dit voor-nemen.

Steeds heeft het Kremlin zowel de strategisch belangrijke positie als de kwetsbaarheid van Egypte onderkend. Het Russische standpunt in de negentiende eeuw werd weerspiegeld in de woorden van de tsaristische minister van Buitenlandse Zaken Giers: „Het afgekondigde beginsel 'Egypte voor de Egyptenaren' is een utopie. Als gevolg van zijn *geografische ligging* is Egypte politiek van zo groot belang dat zijn onafhankelijkheid een onmogelijke zaak is. Het zou een strijdperk worden van Europese wedijver.”

Het is daarom geen wonder dat de Sovjetunie Egypte in onze tijd voorziet

MIDDEN-OOSTEN

VOLGENS PLAN ?

van wapenen, technische adviseurs, economische hulp en politieke steun en dat het elke andere techniek tot vergroting van zijn invloedssfeer toepast waarover het kan beschikken.

Het Suezkanaal

Tóen zowel als nu was Rusland zich zeer wel bewust van zijn gebrek aan open zeeverbindingen. Zijn belangstelling voor elke „flessehals” of zeepoort, zoals het Suezkanaal, is altijd groot geweest. De belangstelling van de Russen kennende, bracht de Franse graaf Ferdinand de Lesseps in 1858 een bliksembezoek aan Rusland om te proberen de steun van dat land en zo mogelijk financiële hulp voor zijn Suezkanaal-project te verkrijgen.

Op aandrang van de Lesseps werd een vooraanstaand Russisch financier tot directielid van de Suezkanaal Maatschappij benoemd. Het Suezka-

naal is altijd een zeer belangrijke hulp-route voor de Russische verbindingen met het Verre Oosten gebleven, zelfs na de totstandkoming van de Trans-Siberische spoorweg in het jaar 1891. Tijdens de Russisch-Japanse oorlog (1904-1905) maakten Russische oorlogsschepen gebruik van het kanaal — met schending van de toen bestaande regels voor het bunkeren van bodems van oorlogvoerende naties.

In onze dagen achten de Sovjets de heropening van het Suezkanaal van essentieel belang. Het vormt een vitale navelstreng tussen hun maritieme strijdkrachten in de Zwarte- en de Middellandse Zee en hun eenheden in de Indische Oceaan.

Rusland handelt met Egypte

Afgezien van politieke, militaire en strategische overwegingen heeft Rusland reeds eeuwenlang belangstelling

voor Egypte als handelspartner gehad. Reeds in 1699 stond Peter de Grote bij zijn onderhandelingen met Turkije op onbelemmerde handelsbetrekkingen met Egypte.

Bij de aanvang van de twintigste eeuw bezette Rusland de tweede plaats in de uitvoer van Egypte, hoofdzakelijk katoen, en de zesde plaats in de Egyptische invoer, waarbij het in hoofdzaak ging om petroleum, meel, mais, vee, suiker en hout. Andere maatregelen, genomen met de zegen van de tsaristische regering, haalden de commerciële banden tussen de twee landen zelfs nog steviger aan.

Enkele van die maatregelen waren: de oprichting van een Russische Kamer van Koophandel in Alexandrië in het jaar 1903, een drijvende tentoonstelling van Russische goederen op het dek van een Russisch schip, een permanente tentoonstelling van Russische handwerkproducten in Port Said en de oprichting van een comité te Caïro ter bevordering van de handel met Rusland in oktober 1914.

Militaire oogmerken

Toch is het Kremlin in de eerste plaats een spel van *rechtstreekse militaire* inmenging blijven spelen.

Na de Eerste Wereldoorlog werden er ongeveer 15 jaar lang pogingen in het werk gesteld om de ondergrondse communistische activiteit in de Arabische wereld te versterken. Deze pogin-

gen strandden echter op krachtige plaatselijke oppositie. Daarop wijzigde Moskou zijn tactiek en ging in 1935 over tot samenwerking met nationalistische en religieuze groeperingen. Dit alles onder de gelegen komende banier van „antikolonialisme”.

Na de Tweede Wereldoorlog werd deze tactiek voortgezet. Kennelijk had zij ten doel in dit gebied een anti-westers klimaat te scheppen. Via Molotov maakte Stalin duidelijk dat het gebied „in de algemene richting van de Perzische Golf” als voornaamste zone der sovjetaspiraties diende te worden erkend.

In de periode van 1945 tot 1955 vatte het Kremlin zijn oude ondermijnende tactiek jegens diverse conservatieve Arabische regimes weer op, waarbij Irak en Egypte tot de voornaamste doelen behoorden. In deze periode koos de sovjetdiplomatie — in weerwil van Stalins antisemitisme en de van jaren her daterende communistische oppositie tegen het zionisme — ook partij vóór de oprichting van een onafhankelijke Joodse staat.

Zij was van mening dat „een dergelijke staat in het hart van de Arabische wereld een voortdurende bron van conflicten tussen het Westen en de Arabieren zou vormen, waardoor zij Rusland een aantal interessante mogelijkheden zou bieden in een gebied waar dit land in feite buiten was gehouden” (Adam B. Ulan: *Expansion and Coexistence: The History of Soviet Foreign Policy, 1917-1967*, New York, Uitgeverij Fredrick A. Praeger, 1969, blz. 584).

Verschuiving in de sovjetpolitiek

Toen Israël eenmaal tot stand was gekomen, trad er een merkbare verkoeling in de sovjetpolitiek jegens de nieuwe staat op. Het Kremlin verlegde zijn sympathie naar de Arabische wereld. Omstreeks 1955 nam de USSR een omvangrijk programma van wapenleveranties aan het Nasser-regime en bepaalde andere Arabische staten ter hand.

De sovjetrol in de Suez-crisis van 1956 hielp de relaties met Egypte te consolideren en kort daarop werd Syrië de volgende klant die door Moskou zou worden beschermd tegen beweerde „imperialistische agressie” — in dit geval van Turkije.

In 1958, tijdens de Libanon-crisis,

nam de Sovjetunie eigenmachtig de rol op zich van „beschermster” van Arabische belangen. Zij beweerde onder meer dat de sovjetwaarschuwingen aan het Westen en haar militaire manoeuvres in de Kaukasus het nieuwe revolutionaire bewind in Irak van de ondergang hadden gered.

Intussen begonnen de Sovjets Egypte zwaar te bewapenen. De grote gebeurtenis die tot verdere ingrijpende wijzigingen in de betrekkingen tussen de Sovjetunie en de Arabische staten leidde, was de Zesdaagse oorlog in juni 1967. Ondanks de instemming van de Russen met de resolutie van de Veiligheidsraad van 1967 om een „ruïneuze bewapeningswedloop” in het Midden-Oosten af te remmen, werden er grote hoeveelheden wapens, alsmede nog meer militaire sovjetadviseurs heen gestuurd.

Naar schatting is hun aantal van rond de 3000 in 1968 toegenomen tot 10 000 of 15 000 man vandaag. In samenhang met haar militaire steun aan Egypte vergrootte de USSR ook haar militaire en technische steun aan andere Arabische staten, waaronder Irak, Algerije, het republikeinse regime in Jemen en de nieuwe regering van Zuid-Jemen in Aden.

Begin 1971 tekenden presidenten Podgorny van de USSR en Sadat van Egypte een 15 jaar durend „verdrag van vriendschap en samenwerking”. Het bleek een aanvulling op de z.g. „Brezjnev-doctrine” te zijn die het recht van de Sovjetunie behelst om in geval van bedreiging van een socialistische staat gewapenderhand in te grijpen. De doctrine werd in 1968 in Tsjecho-Slovakije toegepast. Toepassing in Egypte zou sovjetstrijdkrachten in een eventuele volgende ronde van het Arabisch-Israëliëse conflict kunnen betrekken.

Het verdrag maakte een einde aan de fictie dat Egypte in de wereldpolitiek een houding van „niet-betrokkenheid” zou aannemen. Het spreekt vanzelf dat het verdrag ten doel heeft de Russische investeringen in militaire en economische steun te beschermen, waarvan de waarde thans naar schatting 4,5 miljard dollar bedraagt.

Slechts weinigen beseffen dat zowel deze hulp als het verdrag deel uitmaken van een eeuwenlange, ZORGVULDIG UITGEKIENDE manoeuvre van de Russische machthebbers. Het Kremlin is de Russische belangenpolitiek in het

Midden-Oosten blijven voortzetten sinds in het jaar 1001 de eerste delegatie ter oriëntatie naar Egypte werd gezonden.

De Verenigde Staten, Europa en Japan moeten het feit onder ogen zien dat de Sovjetunie niet *bij toeval* verwickeld is in Egypte, het Midden-Oosten en het gebied van de Perzische Golf en Indische Oceaan, maar als uitvloeisel van EEN WELOVERWOGEN PLAN. En dat zij er zal blijven zolang zij er niet met geweld wordt uitgedreven.

De Perzische golf als energiebron

De Britten komen in de praktijk hun „East of Suez”-politiek na. Dat wil zeggen dat zij zich terugtrekken uit het gebied van de Perzische Golf en de Indische Oceaan — vroeger wel een „Britse binnenzee” genoemd.

Zij zullen een symbolische strijdmacht in dit gebied achterlaten. Toch kan de laatste verklaring van de regering Heath dat de „East of Suez”-politiek ten dele ongedaan gemaakt zal worden, niet worden geacht op de lange duur van grote invloed te zijn op het gebied als geheel. Hoewel naar verluidt de VS en Groot-Brittannië bezig zijn Iran onopvallend van land-, zee- en luchtstrijdmiddelen te voorzien als tegenwicht voor het terugtrekken uit het Golf-gebied.

Maar al schijnt Engeland niet meer zo geïnteresseerd te zijn in het behoud van de Perzische Golf als invloedssfeer, dat geldt zeker niet voor de Sovjets. Zij realiseren zich dat de Golf in vele opzichten van zeer groot strategisch belang is — waaronder de beheersing van de oliestroom uit dit gebied.

De Sovjetunie is zich bewust dat ook Iran *zelf* van het allergrootste strategische belang is. In het Oosten vormt het de toegangspoort tot het afgelegen Afghanistan, het verdeelde Pakistan en het van mensen wemelende India. In het Westen vormt het de brug naar Irak en is als het ware een dolk op de Middellandse Zee gericht. Iran vormt de landverbinding tussen de Sovjetunie en de Indische Oceaan en is de „bijl” die het Oosten van het Westen scheidt.

De Russen zouden graag vaste voet krijgen in Iran — of hun handelingen daar nu op wijzen of niet. Het is het aloude doel van de Sovjetunie eenmaal Perzië te beheersen en in dat doel is GEEN verandering gekomen.

De Sovjetunie en Perzië

De pogingen van de Russen het gebied van de Kaspische Zee en Iran (toen nog Perzië) te overheersen, zijn terug te voeren tot 1560 — de tijd van Iwan de Verschrikkelijke. Later was het Tsaar Peter de Grote wiens belangstelling voor het Perzische gebied bijna een vorm van bezetenheid aannam. Hij gaf een van zijn jongere officieren, een zekere Volynskii, opdracht het land van Perzië te verkennen. Na het gebied verkend te hebben gaf Volynskii de tsaar de raad: „Verover Perzië”. Peter, altijd bereid zijn grondgebied uit te breiden, lanceerde een aanval op Perzië. Hij ontmoette weinig tegenstand.

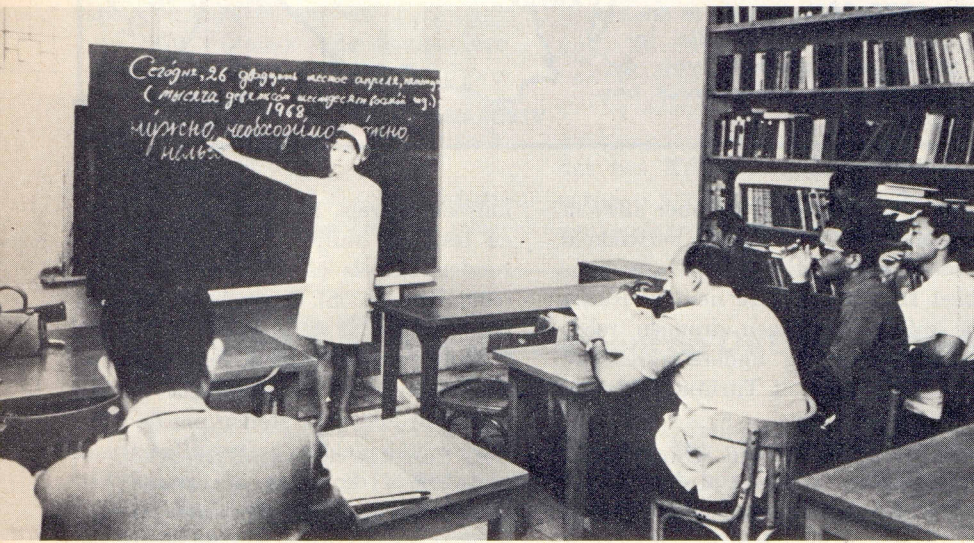
Maar onder zijn opvolgers gingen zijn territoriale aanwinsten dan wel verloren, ofwel door hen weggegeven.

Weer later, na vele decennia van elkaar afwisselende successen en tegenslagen werd het pal ten noorden van het huidige Iran en Turkije gelegen Georgië bij de USSR ingelijfd. Perzië, dat dit gebied bestuurde, trok ten strijde. Maar zijn strijdkrachten werden zwaar gehavend en het zag zich gedwongen een verdrag met Rusland te sluiten. Eén van de daarbij afgedwongen punten was dat Perzië geen vloot op de Kaspische Zee mocht hebben. Deze werd nu een Russisch meer. Het kwam erop neer dat Iran een satelliet van het Russische rijk werd. In één generatie tijds had Rusland als het ware een polstoksprong over de Kaukasus gemaakt, en was daarmee een rechtstreekse bedreiging voor Turkije, het Midden-Oosten, Iran, Afghanistan en India geworden.

Slechts één macht weerhield de Russische beer ervan nieuwe, uit geopolitiek oogpunt belangrijke stukken grond onder de voet te lopen en door te stoten naar de Indische Oceaan. Die ene factor was de indrukwekkende macht van de Britse vloot. Hetgeen de Russen niet verhinderde een begerig oog op het grondgebied van Iran te blijven slaan.

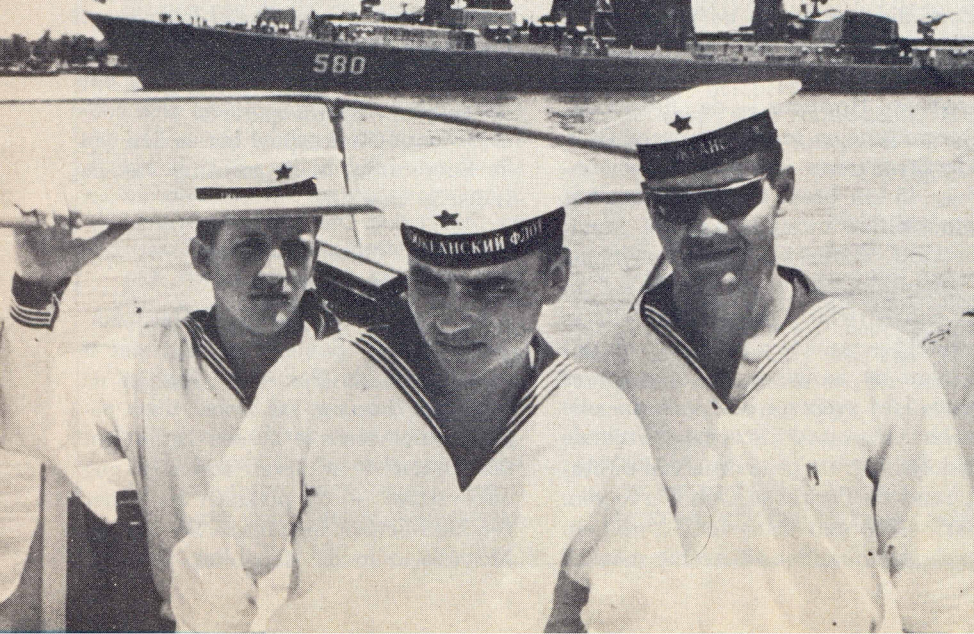
Perzië's bijzondere positie

In 1918 vatte de vooraanstaande communist K. M. Trojanovskii de sovjetgevoelens jegens Perzië als volgt samen: „De Perzische opstand kan een aanleiding worden tot een algemene opstand... Met het oog op *Perzië's bijzondere geopolitieke ligging* en vanwege het belang van zijn bevrijding voor het Oosten, moet het allereerst politiek veroverd worden. Deze waar-

SOVJETINVLOED NEEMT TOE — Boven: Sovjetpresident Nikolai Podgorny (rechts) en president Anwar Sadat van Egypte wonen de inwijdingsceremonie bij van de Asoendam in januari 1971. Midden: Russische les in een Egyptische school. Onder: Sovjetmatrozen en Russisch schip in Alexandrië.

Foto: Boven: West. World

devolle sleutel tot revoluties in het Oosten dient tot de revolutie te behoren" (*Russian Foreign Policy*, door Ivo Lederer, blz. 521).

Gedurende de Tweede Wereldoorlog doken er opnieuw Russische troepen op in Iran. Hun leiding had het bestuur van de noordelijke provincies in handen. In 1944, toen het getij van de oorlog begon te keren, begon Rusland Iran politiek klem te zetten. De Iraanse regering overleefde dat slechts dank zij de steun van Groot-Brittannië en de Verenigde Staten.

De Sovjetunie heeft terdege oog voor de belangrijke positie van Iran. Zij heeft ook begrip voor de politieke en militaire betekenis van het Britse terugtrekken uit het gebied van de Perzische Golf.

Er zal hier een machtsvacuüm ontstaan. En evenals de natuur verafschuwt Rusland elk vacuüm. Zowel de lessen der geschiedenis als de in het verleden naar voren gekomen intentie van de Sovjets zouden bijzonder leerzaam moeten zijn en ons duidelijk moeten maken wat er gebeurt als Engeland en Amerika zich geleidelijk uit het gebied van Iran, de Perzische Golf en de Indische Oceaan terugtrekken.

Groot-Brittannië versus de Sovjetunie

Reeds op 9 mei 1889 schreef een Russische publikatie, *Novoe Vremia*: „Slechts twee machten strijden om de suprematie over het uitgestrekte gebied van Azië — Rusland en Engeland”.

In een analyse van het Britse verlangen zich invloedssferen in Iran te verschaffen, vroeg dezelfde publikatie zich af of de macht van de Britse vloot werkelijk groot genoeg zou zijn om de macht van de Russen te overtreffen. Op 1 mei 1889 had *Novoe Vremia* al de opmerking gemaakt: „Zoals bekend bezitten oorlogsschepen de eigenschap te kunnen drijven. Als ze zich genoopt zien te vertrekken... zal de suprematie van de Britse invloed in zuidelijk Perzië niet langer een feit zijn” (id., blz. 509).

Kan iemand geloven dat de Russen de toestand tegenwoordig anders bezien? Het zou, gezien de realiteiten van de wereldpolitiek, een buitengewoon lichtvaardige veronderstelling zijn.

Tóen zowel als nu hadden de Russen een aantal zeer specifieke plannen voor de afsluiting van Iran en het gebied van de Perzische Golf.

Toen de Britten in oktober 1899 in een oorlog in Zuid-Afrika verwickeld raakten, zagen de Russen een kans geheel Iran in bezit te nemen. Russische militaire kringen drongen reeds aan op de een of andere agressieve manoeuvre tegen óf Turkije, óf India, óf China, óf Perzië.

Het blad *Vedomosti* gaf het volgende advies: „Het is tijd dat wij dit geschikte moment benutten om onze eeuwenoude droom van een doorstoot naar de open oceaan in het Nabije Oosten te verwezenlijken. Wij hebben het over de bezetting van de haven Bender Abbas met de nabijgelegen eilanden Keshm (Tawila), Hormoez, Larak en Henjam.”

De Straat van Hormoez — een flessehals

Zoek die punten op de kaart op en u zult direct zien hoe belangrijk zij zijn. Zij liggen aan weerszijden van de Straat van Hormoez — de „flessehals” of toegangspoort tot de Perzische Golf.

De Straat van Hormoez is een ongeveer 45 km brede waterweg aan het zuidoostelijke uiteinde van de Perzische Golf. Zij beheerst alle maritieme in- en uitgangen in een gebied dat in 1970 achtentwintig procent van alle in de wereld gebruikte olie leverde en dat 62% van de aangetoonde oliereserves omvat. Het grootste deel van die olie passeert Hormoez in schepen die de ongelofelijk grote produktie van de staten rond de Perzische Golf vervoeren. Daartoe behoren Iran met 3,3 miljoen barrels per dag, Saoedi-Arabië met 2,9

miljoen barrels, Koeweit (2,5 miljoen) en Irak (1,5 miljoen). Voorts (in duizenden barrels per dag) Aboe Dhabi (600), Katar (355), Oman (326), Bahrein (76) en Doebai (20).

Aangezien de Britse invloed snel aan het tanen is en de Verenigde Staten weinig in het werk stellen om de militair zwakke plekken op te vullen, is het niet zozeer de vraag óf iemand het gebied van de Perzische Golf zal binnentrekken, dan wel wie de eerste zal zijn: Irak, Iran, Saoedi-Arabië of de Sovjetunie. Iemand die gokt zou zijn geld waarschijnlijk op een uiteindelijke machtsovername door de Sovjetunie zetten.

De Sovjetunie zou daarmee alleen maar haar uitgesproken wens in vervulling doen gaan die in 1940 werd neergelegd in een geheim verdrag, ondertekend door de Sovjetunie, Nazi-Duitsland, het fascistische Italië en Japan. De Sovjets zeiden toen dat „hun territoriale aanspraken zich concentreren op het gebied ten zuiden van de Sovjetunie, in de richting van de Indische Oceaan!”

De Indische Oceaan — een sovjetmeer?

Kijk nu eens naar het gebied zuidelijk van de Sovjetunie. Wat ziet u daar? Iran, de Perzische Golf en de Indische Oceaan. De Rode vloot beschikt hier reeds over een keten van faciliteiten — waarvan sommige nog onbevestigd — op plaatsen zoals het tot Zuid-Jemen behorende Socotra en Mogadiscio in de Republiek Somalia.

Hun trawlers mogen ook Mauritius aanlopen. Dan is er Ras Banas in Egypte, Berbera in de Republiek Somalia en Hodeida in Jemen. Naar verluidt helpen de Sovjets de Indiase haven Visakhapatam ontwikkelen, waarbij deze geschikt wordt gemaakt voor een mogelijk gebruik door onderzeeboten.

In de Arabische staten langs de kusten van de Middellandse Zee wordt de Sovjetunie op het ogenblik als sterkste mogendheid erkend. Ook steunen de sovjetadviseurs in Zuid-Jemen een guerrillabeweging die zich ten doel stelt in het zondoorstoofde zuidarabische gebied de baas te worden.

In 1970 voltooiden de Sovjets een belangrijke nieuwe verkeersweg dwars door Afghanistan die Aziatisch Rusland via Pakistan met de Indische Oceaan verbindt.

Soms worden er wel 25 sovjetoorlogsschepen in de Indische Oceaan gesig-

naleerd, waaronder kruisers, bewapend met geleide projectielen, atoomonderzeeërs en aanvoerschepen.

Tot dusverre is de aanwezigheid van de sovjetmarine in de Indische Oceaan van nog geen grote betekenis geweest. Daarvoor bestaan vele redenen, zoals het feit dat de toegangen tot de Indische Oceaan via de Zuid-Chinese Zee en rond de Kaap de Goede Hoop door het Westen worden beheerst.

De Sovjetunie heeft land nodig

Dit houdt GEENSZINS in dat de Sovjetunie *te land* geen bijzonder belangrijke voortgang zou kunnen boeken. Inderdaad is zij traditioneel een naar voortdurende expansie strevende LANDmogendheid. Vandaar het strategische belang dat het Iraanse grondgebied voor haar vertegenwoordigt. Voordat het Kremlin in de positie is de oceanen te beheersen, moet het zich een groter aantal LANDsteunpunten

verschaffen. En wat is een nuttiger voorpost dan Iran, via welk land de Sovjetunie zich over LAND toegang zou kunnen verschaffen tot de Perzische Golf en de Indische Oceaan? Het Kremlin past dan ook verschillende middelen toe om zijn invloed rondom de periferie van de Indische Oceaan uit te breiden.

Zo zijn de Russen ijverig in de weer hun handelsbetrekkingen met Koeweit tot ontwikkeling to brengen. Honderd procent van Koeweits timmerhout en 80 procent van zijn staal komt uit de Sovjetunie. De Russische Moskvitsj is de meest verkochte auto in Koeweit.

Ook Iran voelt de druk van de Russische economische juggernaut. Onlangs werd onder het gejuich van duizenden dorpelingen, die met Sovjetrusische en Iraanse vlaggetjes stonden te zwaaien, een 1000 km lange transiraanse aardgasleiding in gebruik ge-

(Zie verder blz. 28)

HOE uw abonnement op De ECHTE WAARHEID betaald wordt

Velen vragen zich af: „WAAROM kan ik zelf mijn abonnement niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n gehalte uitgeven zonder advertentie-inkomsten?”

Deze organisatie werkt op een manier die niemand ooit toegepast heeft. Dit gehele wereldomvattende werk is zeer klein begonnen. De hoofdredacteur had in 1933 in Eugene, Oregon, VS, een serie lezingen gehouden over de wetten voor succes in het leven. Het mislukken van de enkeling én de collectieve problemen van de gehele wereld zijn de resultaten van verkeerde principes, die de drijfveren van onze menselijke samenleving uitmaken.

De levensopvatting van deze wereld werkt volgens de filosofie die het *ik* in het middelpunt zet — de filosofie van het krijgen, verwerven, nemen; van afgunst, jaloezies en haat. De lezingen keerden deze aanpak geheel en al om en lieten zien dat de weg naar *werkelijk succes* — vrede, geluk en overvloedig welzijn — *de weg* is van onbaatzuchtige belangstelling voor anderen gelijk aan die voor het ego, m.a.w., de weg van geven, dienen en samenwerking.

De reactie hierop was verrassend en enthousiast. Een aantal levensondergingen een radicale ommezwaai.

Het radiostation KORE en ongeveer een twaalfstal andere mensen met zeer beperkte middelen, boden aan regelmatig bij te dragen om via de radio meer mensen van deze kennis op de hoogte te stellen.

Zeven jaar lang had de hoofdredacteur zich een maandblad voorgesteld met de naam *The PLAIN TRUTH*. Door het op een mimeograaf te „drukken” lag de weg daartoe nu open.

De eerste week van januari 1934 kwam het programma *The WORLD TOMORROW* (*De WERELD VAN MORGEN*) voor het eerst in de ether. Op de eerste februari van dat jaar maakte *The PLAIN TRUTH* haar heel bescheiden debuut. De reactie erop was verheugend. Het was iets *anders* — iets *goeds* — iets wat *broodnodig* was — iets dat sprakend van leven was!

Er werd niet om bijdragen gevraagd. Het verkondigde de weg van het *geven* en het programma moest toepassen wat het voorstond. Een klein aantal financiële medewerkers sloot zich *vrijwillig* bij ons aan. Langzaam maar zeker werden luisteraars en lezers *vrijwillige Medewerkers*. Zij wilden graag een aandeel hebben in het uitbreiden van dit unieke en zo nodige Werk.

De groei scheen langzaam, maar

hij was regelmatig en ononderbroken, en bedroeg ongeveer 30% per jaar. Die groei heeft 36 jaar lang aangehouden. Wij stonden de WEG van het GEVEN voor, niet die van het nemen. Voor ons tijdschrift of andere literatuur een prijs te bedingen leek ons hiermee niet in overeenstemming te zijn en daarom hebben wij het nooit gedaan.

Hoewel u niet voor uw eigen abonnement kunt betalen, aanvanden wij in dank bijdragen die vrijelijk gegeven worden. Wij verzoeken het publiek echter nooit om geldelijke steun.

Wij *geloven* in wat we doen en in DE MANIER waarop het gedaan wordt. Onze steeds groeiende kring van *vrijwilligé Medewerkers* gelooft er ook in en geeft blijmoedig van hun inkomen, opdat wij, met hen, deze waardevolle geheimen voor succes aan een steeds groter aantal lezers, luisteraars en kijkers kunnen GEVEN. Deze activiteiten oefenen nu een dynamische invloed uit op 150 miljoen mensen over de gehele wereld.

Onze Medewerkers sluiten zich bij ons aan in een oprecht DANK U WEL omdat u ons het genoegen gunt u van dienst te kunnen zijn. Het schenkt ons een blijvende voldoening.

de PERZISCHE GOLF...

een slapende vulkaan?

De Perzen en de meeste westerlingen spreken van de Perzische Golf, maar Arabieren prefereren de benaming „Arabische” Golf. Indien de huidige trend zich echter voortzet, zal iedereen het nog eens de „Russische” Golf noemen. Eventuele Russische inmenging in het strategisch belangrijke gebied van de Golf zou het machtsevenwicht in de wereld wel eens in zeer ernstige mate kunnen beïnvloeden.

door Harry Eisenberg

VEEL EUROPEANEN weten niet precies waar de Perzische Golf ligt, laat staan dat ze de betekenis van dit gebied voor de economie van hun continent kennen.

Want onder de wateren van de Golf en de landen eromheen ligt een uitgestrekte zee van „zwart goud”, die in 1970 maar liefst 28% van alle over heel de wereld verbruikte olie leverde, en verder zo’n fenomenale 62% van alle aangetoonde olievoorraden ter wereld omvat.

Een economische kwestie

Ofschoon slechts weinig olie uit het Middellandse Zeegebied haar weg naar de Verenigde Staten vindt, hebben Amerikaanse ondernemingen niet minder dan 70% van alle concessies in het gebied van de Golf in handen. Dit betekent dat elk jaar zo’n 1,2 tot 1,6 miljard dollar in de Amerikaanse economie ten bate van haar handelsbalans

worden gepompt. Bovendien gebruiken de landen in het Midden-Oosten jaarlijks zo’n 500 miljoen dollar van hun olie-inkomsten om Amerikaanse produkten te kopen. Gezien de huidige toestand van de Amerikaanse economie is dit van bijzondere betekenis.

De tien staten rond de Golf produceren zo’n 12 miljoen barrels per dag, voorzien in ongeveer de helft van alle oliebehoeften van West-Europa en 90-95% van die van Japan. Britse oliebelangen in het gebied maken jaarlijks een pittige 500 miljoen dollar winst.

Het Russische gevaar

De olie wordt uiteraard door een armada van tankers en supertankers over zee vervoerd en hier nu doet de Russische zeemacht zich gelden. Want in geval van confrontatie of conflict zou de vitale olievoorziening volkomen aan de genade van die maritieme mogendheid die de Rode Zee en de Indi-

sche Oceaan beheerst, zijn overgeleverd.

Behalve hun onderzeeboten hebben de Sovjets al een stuk of twintig moderne oorlogsbodems in de Indische Oceaan gedeployeerd, tegen de Amerikanen slechts twee oudere types torpedobootjagers en een moederschip voor watervliegtuigen. En de Russen hebben plannen voor verdere uitbreiding.

Maar de expansie van de Sovjets beperkt zich niet tot de zee. Aan wal spannen de Russen zich tot het uiterste in vrienden te maken en belangrijke figuren te beïnvloeden. En daarbij maken de Britten het hun gemakkelijk door zich vrijwillig uit de Perzische Golf terug te trekken.

In het gebied van de Perzische Golf liggen een aantal sjeikdommen die in de vorige eeuw Britse protectoraten werden; dit betekende dat hun heersers overeenkomsten tekenden waarbij de Britten bepaalde economische en militaire voorrechten werden toegekend, in ruil waarvoor ze de verdediging van deze gebieden en ook economische bijstand garandeerden. Tot deze ondertekenaars behoorden ook het eilandsjeikdom Bahrein, het schiereiland Katar, en de zeven sjeikdommen aan de Verdragskust. (De naam is afgeleid van een verdrag dat de Britten in de 19e eeuw sloten om een eind te maken aan de zeeroverij in deze streken.)

Zowel Bahrein als de verdragsstaat Doebai trekt slechts een zeer bescheiden inkomen uit de olie. Veel rijker zijn Katar en (wat oppervlakte betreft) het grootste verdragsrijkdom Aboe Dhabi. Zelfs is het zo, dat de enorme olieproductie, gecombineerd met een geringe bevolking, Aboe Dhabi tot het gebied met het hoogste inkomen per hoofd der bevolking — ongeveer 21 000 gulden per jaar — van heel de wereld maakt.

Noordelijker in het gebied van de Golf ligt het rijke sjeikdom Koeweit, waar het inkomen per hoofd van de bevolking onmiddellijk na dat van Aboe Dhabi komt. Dit voormalig Brits protectoraat is sinds 1961 geheel onafhankelijk.

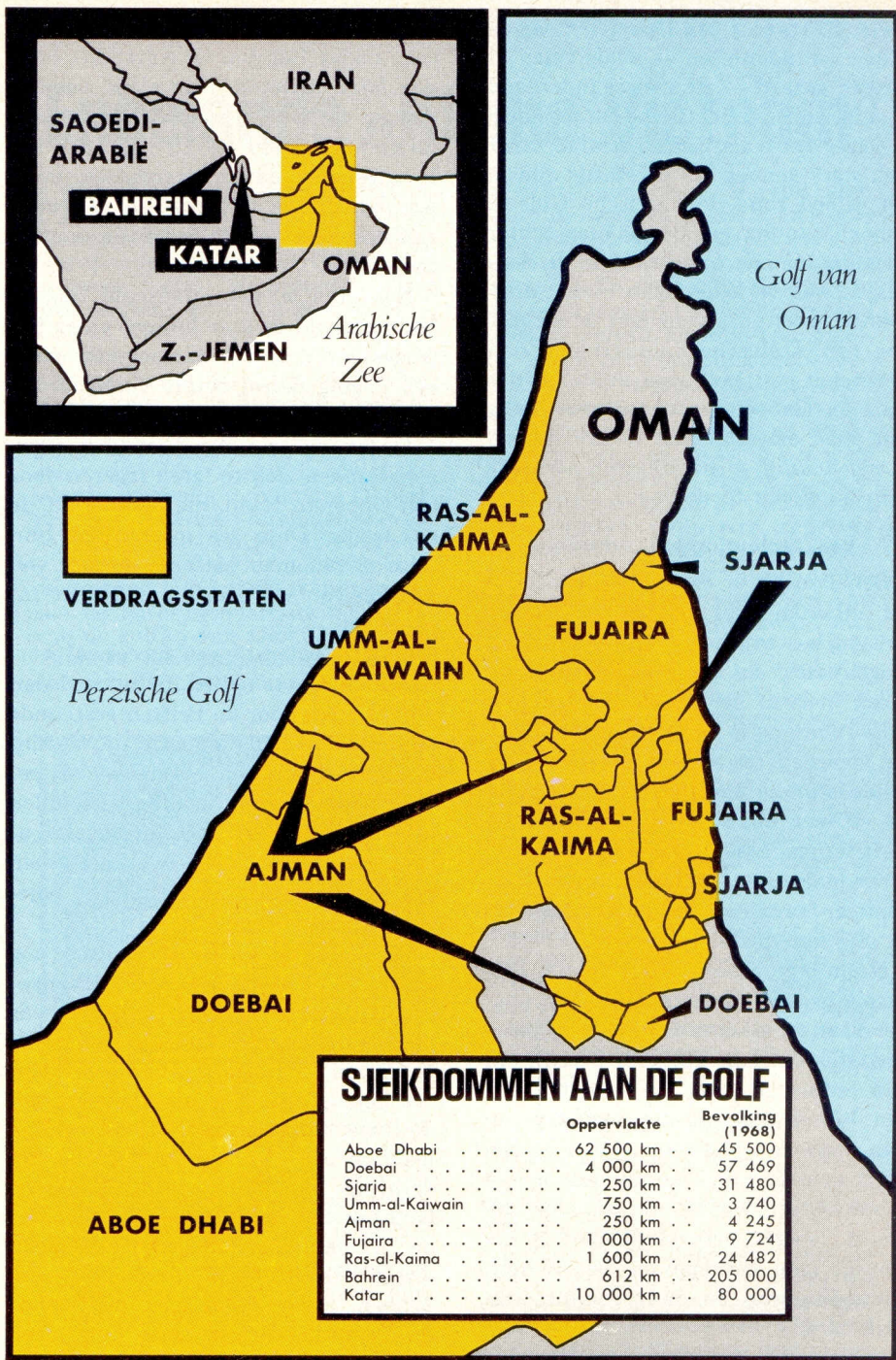
Naar het noorden en westen liggen de voornaamste drie lokale „mogendheden”: Iran, Saoedi-Arabië en het door de Sovjets geprotegeerde Irak.

En om het gebied van de Golf te completeren is er nog het sultanaat Oman, waarvan een klein, geïsoleerd stukje schrijlings aan de Straat van Hormoez ligt, de nauwe toegang tot de Golf.

Aboe Dhabi biedt Engeland financiële steun aan

Toen de regering van premier Harold Wilson in 1968 bekend maakte dat Engeland niet langer in staat was zijn aanwezigheid in de Golf te financieren (ofschoon het eerder had verklaard zich nooit te zullen terugtrekken), was dat voor de kleine Golfstaten een zware slag. Tot wie moesten zij zich nu wenden? Hoe kon een „staat” als het kleine Ajman, met een oppervlakte van 250 vierkante kilometer en een bevolking die tot voor kort nog in de enige bioscoop van het land kon, zich als een onafhankelijke „natie” redden?

De Britten deden toen een oplossing aan de hand: een federatie van Arabische Emiraten, die Bahrein, Katar en de zeven verdragsstaten zou omvatten. Maar dit voorstel overviel de sjeiks, stuk voor stuk absolute monarchen, en een aantal hunner was niet bereid een deel van hun macht prijs te geven ten gunste van een federaal bestuur. Verder bestond er een groot wantrouwen en een nog grotere jaloezie bij de staten die geen olie hadden, jegens de staten die wél over deze rijkdom beschikten, terwijl de kleine staten bang waren door de grote overheerst te zullen worden. Dit laatste was in het bijzonder

het geval met Bahrein, waar het ontwikkelingspeil van de bevolking aanzienlijk hoger is dan elders, terwijl deze bevolking even groot is als die van de andere staten samen. En zo waren er nog veel meer problemen.

Uiteindelijk maakten Bahrein en Katar bekend dat ze na het vertrek van de Britten als zelfstandige staten zélf hun boontjes wel zouden doppen. (Bahrein verklaarde zich op 15 augustus 1971 onafhankelijk, een voorbeeld dat Katar onlangs ook gevolgd heeft.) Intussen bood de sjeik van Aboe Dhabi, Zajed ben Sultan, in de hoop de orde en rust enigszins te kunnen handhaven,

de Britten aan al hun kosten te vergoeden als ze in het gebied van de Golf wilden blijven.

Velen dachten werkelijk dat de conservatieve regering van premier Heath zich wel tweemaal zou bedenken alvorens een machtsvacuüm in een zo uitermate belangrijk gebied te laten ontstaan.

Maar toen Iran en Saoedi-Arabië, die zichzelf als de belangrijkste staten aan de Golf beschouwen, hun ongenoegen kenbaar maakten over de mogelijkheid dat de Britten zouden blijven, liet de Britse leeuw het bedeesd afweten. Dat was wel allerminst in de lijn van het

Groot-Brittannië van Disraeli, maar de tijden veranderen en — zoals velen al hebben gezegd — de zon is inderdaad ondergegaan in het Britse imperium.

Zowel Iran als Saoedi-Arabië voelt zich sterk genoeg om de status quo in het gebied rond de Perzische Golf te kunnen handhaven. Houdt men echter rekening met de wijze waarop de Sovjets in het verleden Iran onder druk hebben gezet en tevens met de aftaking van Arabische koninkrijken, dan wordt het wel heel snel duidelijk dat Iran en Saoedi-Arabië er verstandig aan doen om allereerst de status quo *in eigen land* te handhaven, alvorens aan die elders te denken.

Een technologisch vacuüm

Behalve dat er een militair vacuüm zal ontstaan door het vertrek van de Britten, bestaat de al even bedenkelijke mogelijkheid dat een technologisch vacuüm hiervan het gevolg zal zijn.

Eeuwenlang is de Golf een der armste gebieden ter wereld geweest. Men leefde er onder feodale omstandigheden en er was bitter weinig uitzicht op verbetering. Maar „het zwarte goud” veranderde dat volkomen; vele sjeikdommen zwemmen nu in het geld dat de olie hun heeft opgeleverd.

Neem bijvoorbeeld Aboe Dhabi. Zijn bevolking, de Kahtan-Arabieren, beweert af te stammen van de bijbelse patriarch Joktan. Tot voor kort kwam hun levenspeil meer overeen met dat van Joktan destijds, dan met dat van hun westerse tijdgenoten. Maar de olie heeft daar een enorme verandering in gebracht. Er worden nu scholen gesticht, wegen aangelegd, hotels gebouwd; men verlangt nu elektriciteit, airconditioning, en meer comfort van deze aard.

Waar moet dit echter vandaan komen? Een uiterst belangrijke vraag, want dit is alleen mogelijk door technologische bijstand. In het verleden verschaftte voornamelijk Engeland deze vitale hulp, maar nu bestaat de kans dat andere mogendheden — met nog andere dan louter economische bedoelingen — zich als voornaamste leveranciers aanmelden en een belangrijke invloed gaan uitoefenen.

Huidige plannen voor een federatie

Wellicht waren het overwegingen van deze aard die de verdragsstaten ertoe brachten hun plannen tot vor-

ming van een federatie door te zetten, zelfs nadat Bahrein en Katar het hadden laten afweten. Nog altijd bestonden er verschillen in opvatting, maar uiteindelijk werd op 18 juli 1971 bekendgemaakt dat er overeenstemming was bereikt en dat zes van de zeven sjeikdommen tot de federatie zouden toetreden.

Eén staatje, het minuscule Ras-al-Kaima, hield zich er buiten, maar het is zeer wel mogelijk dat het hier enkel een poging betrof betere voorwaarden te bedingen.

De overige zes zijn inmiddels overeengekomen zich te laten regeren door een Opperste Raad, die bestaat uit de zes sjeiks. Deze zes moeten uit hun midden één man kiezen, die voor een termijn van vijf jaar als president zal fungeren.

Of deze federatie een succes zal worden staat nog te bezien. In het verleden zijn al meer door de Britten gesteunde federaties — zoals Maleisië, de Westindische Federatie en Nigeria — als gevolg van interne meningsverschillen uiteengevallen. Maar in dit geval zouden externe vijanden wel eens een ernstiger gevaar voor de nieuwe federatie kunnen vormen.

Ofschoon de kleine Golfstaten nog maar op de drempel van onafhankelijkheid staan, hebben ze toch reeds tegenstanders. Het links georiënteerde bewind in Zuid-Jemen (voorheen Aden) beschouwt de sjeiks als „lakeien van de Britse imperialisten”. Deze regering heeft al een „Volksfront voor de Bevrijding van de Bezette Arabische Golf” in het leven geroepen. Niet dat de bevolking in de sjeikdommen nu direct behoefte aan „bevrijding” zou hebben, maar even goed hebben de Zuidjemenieten gezworen hun eigen soort revolutie te zullen exporteren.

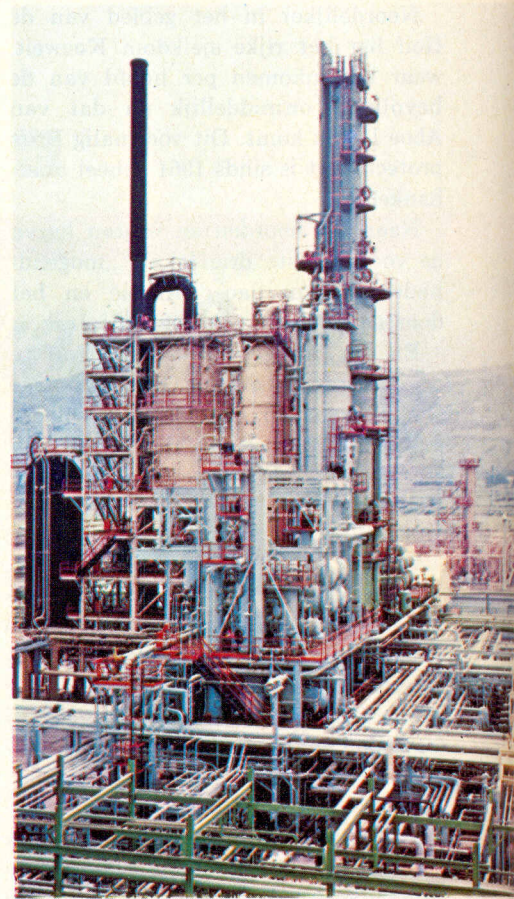
Ofschoon deze door de communisten gesteunde groep tot dusverre nog niet in de verdragsstaten of verder naar het noorden actief is geworden, voert zij nu al enige jaren een guerrilla in de provincie Dhofar van de staat Oman (zie het betreffende artikel „Engelands ‘Kleine Vietnam’”). Van hieruit hopen ze hun activiteit verder naar het noorden uit te breiden.

De betekenis van Irak

De sleutelpositie bij deze revolutionaire beweging wordt vermoedelijk door Irak ingenomen. Deze staat is aanmerkelijk sterker dan Zuid-Jemen

en de regerende Baath-partij heeft plechtig beloofd haar eigen merk radicaal socialisme naar andere Arabische staten te exporteren. Welke rol Irak in de Golf zal spelen, staat nog te bezien. Tussen Irak en Iran bestaat grote vijandschap, die al tot uitbarsting is gekomen in een conflict over de scheepvaart op de Sjat-el-Arab die de grens tussen de beide landen vormt.

Momenteel spant Irak zich tot het uiterste in andere Arabische staten te

Een kraakinstallatie in Iran. Dit land wordt door de VS en Engeland voorbereid het vacuüm te helpen vullen wanneer de Britten de Perzische Golf verlaten.

Foto: Harrison Forman

mobiliseren ten einde de macht en invloed van Iran — wel islamitisch, maar niet arabisch — een halt toe te roepen. Iraks president El-Bakr verklaarde onlangs: „...Amerikaans imperialisme en Brits kolonialisme verschaffen de heersers van Iran financiële steun en wapens ter verwezenlijking van hun plannen de imperialistische belangen in dat gebied veilig te stellen en terzelfder tijd de Arabische bevolking haar vrijheid, eenheid en vooruitgang te onthouden.”

In dit stadium doet het Kremlin zich gelden. De Sovjetunie heeft Irak stilzwingend steun verleend en in een gemeenschappelijke verklaring hebben deze twee staten „volledige steun aan de Arabische volkeren rond de Golf in hun strijd voor hun zelfbeschikkingsrecht” beloofd. Op het ogenblik zijn er maar heel weinig tekenen van „strijd” in het gebied van de Golf (afgezien dan van Oman) en de meeste westerse naties hopen dat het zo zal blijven. Maar in de wereldpolitiek is nu eenmaal niets zeker.

Intussen gaat Iran echter verder met zijn politieke zetten. Uit Koeweit wordt al gemeld dat Iran probeert toestemming te krijgen om een militaire basis op Bahrein te pachten.

Aanzienlijk belangrijker is evenwel Perzië's aanspraak op drie eilandjes in de Straat van Hormoez. Dat zijn Aboe Moesa — volgens Engeland behorend tot Sjarja (een van de verdragsstaten) — en de Grote en de Kleine Toemb, toebehorend tot de verdragsstaat Rasal-Kaima, het enige sjeikdom dat niet bij de federatie is aangesloten.

Iran beweert dat deze eilanden illegaal in bezit werden genomen tijdens een periode van interne zwakte, toen Groot-Brittannië ongeveer 80 jaar geleden de verdragen tegen zeeroverij afsloot. De sjah van Iran, Mohammed Reza Pahlevi, zei onlangs: „... daarom verklaar ik dat, historisch gezien, de eilanden óns toebehoren, waar nog bijkomt dat hun geografische ligging en strategische betekenis ons dwingen ze op vreedzame wijze te bezetten als dat mogelijk is, of met geweld zo die betreuwenswaardige noodzaak zich mocht voordoen”.

Perzië heeft z'n dreigement waar maakt door op 30 november j.l., vlak vóór het vertrek van de Britten, deze eilandjes te bezetten. De Britten hebben nu de hele Arabische wereld tegen zich in het harnas gejaagd, aangezien zij op die datum nog verantwoordelijk voor die eilandjes waren.

De enige zekerheid — onzekerheid

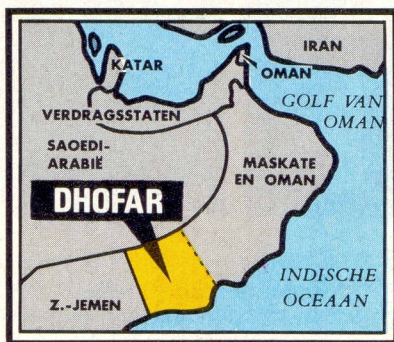
Eén recent bericht vermeldde dat Engeland en de Verenigde Staten zich bereid verklaard hebben een defensieprogramma voor Iran ten bedrage van een miljard dollar te financieren. De Amerikanen zullen eskaders van de modernste Phantom-straaljagers le-

(Zie verder blz. 28)

Engelands „Kleine Vietnam”

HET HEEFT ALLE kenmerken van de oorlog in Vietnam. Door Chinezen opgeleide en door Russen bewapende guerrillastrijders, die opereren vanuit steunpunten vlak over de grens, proberen de medewerking te winnen van de plaatselijke bevolking, waarbij buitenlandse adviseurs beide partijen ter zijde staan. Zelfs is er hier een moeson, die de militaire operaties aanmerkelijk beïnvloedt. Het is zeer wel mogelijk dat deze oorlog in de maar weinig bekende provincie Dhofar van de staat Oman uiteindelijk even belangrijk gaat worden als Vietnam.

Het begon allemaal in 1963, met de opstand van enkele stammen tegen de harde, feodale dwingelandij van de sultan van Oman, Said ben Taimoor. De opstandelingen noemden zich het „Bevrijdingsfront Dho-

far”, maar nadat de Britten zich uit Aden hadden teruggetrokken en na het aan de macht komen van een revolutionair bewind in deze in Zuid-Jemen herdoopte staat, kreeg deze guerrillabeweging een heel wat boosaardiger karakter.

Want de beweging werd sterk geradicaliseerd en haar doel was niet langer de „bevrijding” van alleen maar de provincie Dhofar, doch het aan de macht brengen van radicale regeringen door heel het gebied van de Golf. Vandaar ook de nieuwe naam „Volksfront voor de Bevrijding van de Bezette Arabische Golf”. Een veilig toevluchtsoord werd verstrekt door Zuid-Jemen, welk land de guerrilla's tevens van Russische en Chinese wapens voorzag. Ook verschenen er Chinese adviseurs en er wordt beweerd dat al zo'n 300 Dhofarezen in China opgeleid zijn.

De rol van de Britten

De relaties tussen het sultanaat Oman en de Britten dateren al uit

de achttiende eeuw. In ruil voor militaire bases en handelsconcessies had Groot-Brittannië de verdediging van het sultanaat voor zijn rekening genomen. En deze situatie bestond nog altijd toen in Dhofar de opstand tegen de sultan uitbrak. Onmiddellijk zagen pro-communistische elementen hun kans schoon het verzet tegen de sultan te coördineren met hun linkse doelstellingen en slaagden erin zich van de leiding van de opstand meester te maken.

De Britten zagen in dat zij een allesbehalve populaire regering steunden en steunden de staatsgreep van de zoon van de sultan, Gabis ben Said, die in 1970 zijn vader van de troon stootte. Gabis kwam met een moderniseringsprogramma voor de dag om zijn natie van de vijftiende naar de twintigste eeuw te brengen. Maar Gabis is géén communist en daarom duurt de opstand nog altijd voort.

Deze opstand zou voor de rest van de wereld weinig te betekenen hebben, ware het niet dat de plaats ervan zo erg belangrijk is. Want de staat Oman strekt zich uit langs de zuidelijke kust van de Straat van Hormoez, waardoor elke dag 1,3 miljoen ton olie wordt verscheept. Dit is dan ook de reden waarom het conflict in Oman uiterst zorgvuldig wordt gevolgd door strategen in zowel de communistische als de westerse regeringscentra.

Oorlog op twee fronten

Op dit moment is de afloop van de oorlog nog onzeker; er zijn geen tekenen dat het verzet van de rebellen verflauwt.

Sultan Gabis besteedt thans de helft van de 100 miljoen dollar die de olie van zijn land jaarlijks oplevert aan de defensie van zijn land en de andere helft aan de evenzoveer nodige sociaal-economische voorzieningen. Een belangrijk deel van deze ontwikkeling vindt plaats in Dhofar, hetgeen een aantal (doch niet alle) rebellen ertoe heeft gebracht hun revolutionaire activiteit te staken.

Omans minister-president Tarek heeft onlangs toegegeven: „Wij moeten helemaal van de grond af beginnen”. De mate waarin Oman erin slaagt de moderne tijd te achterhalen, kon weleens van grote invloed blijken te zijn op de afloop van de oorlog. En anderzijds kon deze oorlog wel eens uitmaken wie een der meest vitale en waardevolle zeeëngten zal beheersen. □

Het traditionele christendom wordt losgelaten ter wille van andere vormen van „eredienst”. Oosterse religies, hekserij, het occulte, zogenaamde christelijke „sekten” en regelrecht heidendom hebben duizenden weggevoerd van de grote kerkgenootschappen. **WAAROM** wenden mensen zich tot het mystieke in een tijdperk dat prat gaat op wetenschappelijke en materiële kennis?

De nieuwe rage:

MYSTIEK en het OCCULTE

door Lester L. Grabbe

„**P**OKEN, dubbel, dubbel stoken!
Vuur, gij vonklen! Ketel, smoken!”

Bijna iedereen heeft deze regels van Shakespeare wel eens gehoord. Ze gaan steeds vergezeld van het nachtelijke beeld van verscheidene in zwarte mantels gehulde, onguur uitziende oude toverkollen die diep in donkere wouden in een schuimende, ziedende, ijzeren ketel aan het roeren zijn.

Maar indien u op straat een „echte” heks ontmoet, is de kans groot dat u haar nooit als zodanig herkent. De onopvallende dame die naast u woont of de aantrekkelijke secretaresse op uw kantoor kunnen zeer wel tot een heksenvereniging behoren en geregeld *esbat* (heksenvergaderingen) bijwonen zonder ontdekt te worden.

Openlijk occultisme

Hekserij is slechts één van de vele nieuwe vormen van „eredienst” die jaarlijks duizenden nieuwe bekeerlingen trekken. Astrologie, spiritisme, occultisme, spiritistische borden (ze worden in Amerika meer gekocht dan Monopoly-spelen), tarokkaarten en andere

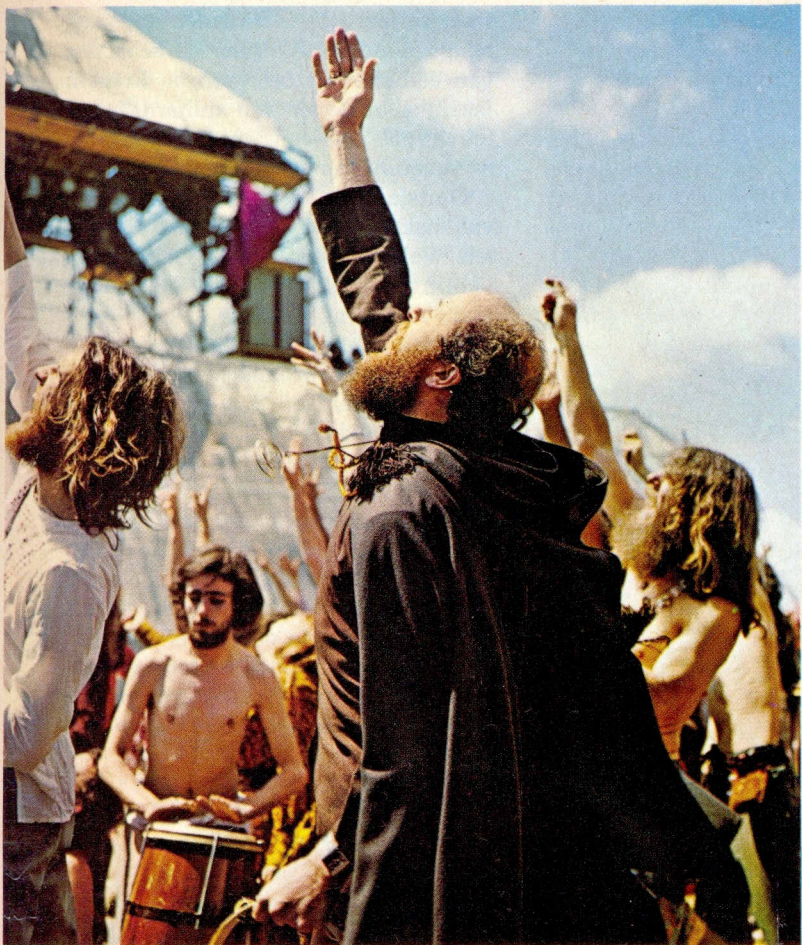
verwante artikelen zijn „big business” geworden. Het feit dat het zakenleven er munt uit slaat, bewijst hun tegenwoordige populariteit.

Wat eenmaal slechts met onderdrukt gefluister en een nerveuze blik achterom werd besproken, wordt nu openlijk uitgesteld. In de Middeleeuwen werden honderdduizenden mensen ter dood gebracht op beschuldiging van hekserij, duivelverering of soortgelijke praktijken. Nu schrijven lieden die er openlijk voor uitkomen, heksen te zijn, boeken en artikelen in populaire tijdschriften.

De namen van twee Amerikaanse „mediums” (Edgar Cayce en Jeanne Dixon) zijn in de VS algemeen bekend geworden. Tot de populaire films behoren *Rosemary's Baby*, waarin een jonge vrouw een kind krijgt van een demon, en *On a Clear Day You Can See Forever*, dat een thema heeft waarvan reïncarnatie het kernstuk vormt.

Wonderlijke Jezus-vereeerders — over wie een populair boek is geschreven, getiteld *Jesus is My Trip* — goeroes, Zen-Boeddhisme, zwarte kunst, spiritistische kerken en sterrenwielarij

Foto's: Ambassador College

hebben alle hun plaatsje in onze moderne samenleving gevonden.

Wijnen bisschop James Pike van San Francisco, die zijn parochianen waarschuwde voor de gevaren van *glossolalie* (het spreken in geestvervoering), verhoogde zijn faam door een poging met de hulp van een medium in verbinding te treden met zijn overleden zoon.

Vanwaar deze plotselinge belangstelling voor het mediamieke, het spiritualistische, het occulte? Het lijkt geen twijfel dat een en ander grotendeels slechts een modegril is. Maar er schuilt meer in dan een kortstondige rage.

Voor wij deze raadselachtige vraag beantwoorden, willen wij een blik werpen op enkele der voornaamste facetten van deze zonderlinge religieuze praktijken die zo'n opgeld doen. In de eerste plaats enige opmerkingen over spiritisme en het occulte.

Gesprekken met de doden

Necromantie — het oproepen van doden — is stellig niets nieuws. In de Pentateuch was het uitdrukkelijk verboden (Deut. 18:11). In het Oude Testament wordt vermeld dat Saul, de

eerste koning van Israël, de dood heeft gevonden nadat hij zou hebben gesproken met de „geest” van de profeet Samuel. Toch constateren wij vandaag dat de weduwe van een religieus leider boodschappen van haar overleden echtgenoot tracht te ontvangen.

Dit is natuurlijk een andere paradox van de christelijke godsdienst — datgene te doen wat *verboden en veroordeeld* wordt door wat als de gezaghebbende christelijke wegwijzer beschouwd wordt — de Bijbel.

Natuurlijk zijn de manifestaties van „geesten” tijdens vele seances als volslagen bedrog aan de kaak gesteld. De beroemde ontsnappingskunstenaar Harry Houdini heeft zijn roem nog verhoogd door de zwendel waarmee seances vaak gepaard gaan, aan het licht te brengen. Het is ongetwijfeld aan zijn optreden en dat van anderen toe te schrijven dat tussen de crisistijd en de jaren '60 de belangstelling voor het spiritisme was afgenomen.

Doch mediums houden zich nu nog maar zelden bezig met blinkende lichten, stemmen uit het niets, of nevelige gedaanten die door verduisterde kamers waren. Ze beweren eenvoudig

dat ze „mediums” zijn — het menselijke instrument door welks stembanden de geesten spreken.

Het meest bekende spiritistische medium in de Verenigde Staten was wellicht wijlen Arthur Ford, een predikant van de Gemeente der Discipelen van Christus. Zijn faam berustte grotendeels op zijn samenwerking met bisschop Pike die zijn zoon, Jim Pike, wilde raadplegen nadat deze zelfmoord had gepleegd.

een dagelijks onderwerp van gesprekken vormen. Vele andere mensen zeiden dat onder hypnose details over „vroegere levens” naar boven kwamen. Ikzelf liet mij door een man vertellen dat zijn angst voor vuur het gevolg was van het feit dat hij in een vroeger leven als kruisvaarder op de brandstapel was terechtgesteld.

Reïncarnatie is natuurlijk een fundamenteel bestanddeel van een aantal oosterse religies. Deze religies, vroeger

waar ze jaarlijks ceremoniën in Stonehenge houden). Volgens de schatting van één rapport besteden de Fransen jaarlijks ongeveer een miljard francs (circa 650 miljoen gulden) aan het raadplegen van 60 000 magiërs.

Duitsland is het traditionele land van heksen, bezweringen en toverkollen. Volgens de Duitse Medische Inlichtingendienst houden 10 000 mensen zich daar met magie bezig. Aanklachten wegens hekserij worden dikwijls bij de rechtbanken ingediend.

In de Verenigde Staten vindt men lieden die nadrukkelijk verklaren praktiserende „satanisten” te zijn. Volgens Arthur Lyons Jr., schrijver van het boek *The Second Coming: Satanism in America*, zijn er in de Verenigde Staten 20 000 aanhangers van deze ideologie. Voor sommigen is het een „spelletje”, maar anderen zijn vurige belijders van hun „religie”. De bekendste is misschien de Church of Satan in San Francisco, geleid door de Hogepriester Anton LaVey.

Men kan op zijn gesternte vertrouwen

Naar schatting richten ettelijke miljoenen mensen over de gehele wereld hun leven in aan de hand van de sterren. Hierbij zijn natuurlijk niet inbegrepen die miljoenen die alleen uit nieuwsgierigheid hun dagelijkse horoscoop raadplegen. Vele dag- en weekbladen hebben nu een horoscooprubriek.

U kunt nu ook uw door een computer vervaardigde persoonlijke horoscoop ontvangen. Een Franse firma is ongeveer vier jaar geleden met deze opzet begonnen en heeft inmiddels haar werkzaamheden tot de Verenigde Staten uitgebreid. Het Parijse centrum produceert astro-informatie in vier verschillende talen. Een concurrerende firma onderhoudt een dag en nacht in bedrijf zijnde telefonische dienst. Een derde firma verzendt maandelijkse horoscopen per post — tegen betaling natuurlijk.

Sommige astrologen, zoals Carroll Richter in Hollywood, leiden hun zaak bijna alsof ze in consult geroepen artsen waren. Richter rekent naar gelang men betalen kan. De telefoon rinkelt in zijn spreekkamer, en soms wordt hij zelfs om half drie in de nacht uit veraf gelegde plaatsen zoals Hongkong opgebeld. Maar als hij 's nachts niet wordt opgebeld, krijgt hij, naar hij zegt, het gevoel „overbodig te zijn”.

Astrologie is het hoofdthema van de

Foto: Keystone

HEKSENHUT BIJ LONDEN — In dit volgens zeggen vierhonderd jaar oude hutje vinden regelmatig geheime samenkomsten van Englands heksen plaats.

De zaak Bridey Murphy

In het begin van de jaren '50 veroorzaakte een ongewoon voorval geen geringe beroering onder de Amerikaanse bevolking. Een huisvrouw uit Colorado, mevr. Virginia Tighe, werd gehypnotiseerd door een zekere Morey Bernstein. Terwijl hij haar hoe langer hoe verder in haar vroegere leven terugleidde, merkte hij dat zij ervaringen in een ver land lang vóór haar geboorte beschreef. Het verhaal gaat dat hij met een zekere Bridey Murphy, die in het begin van de 19e eeuw in Ierland woonde, aan het spreken was.

De publicatie van het boek *The Search for Bridey Murphy* werd zo'n succes dat speculaties over reïncarnatie

door een „christelijke” bevolking gevoeld, vinden momenteel nieuwe aanhangers, sommigen misschien heimelijk spottend, maar anderen volkomen ernstig.

Heksen rijden weer

Een functionaris van Scotland Yard schatte dat er tegenwoordig in Engeland méér zwarte magie voorkomt dan tijdens de Middeleeuwen. Eén heks schatte het aantal heksen in Engeland thans op minstens 3000.

In Frankrijk bestaan ongeveer 2000 actieve geheime secten, waaronder de „ui-isten” (God heeft de vorm van een ui), de navelaanbidders, en de Druïden (Druïden vindt men ook in Engeland,

rock-musical *Hair*, die een astroloog onder de medewerkers aan het programma vermeldt. De premières op Broadway, in Londen, München, Stockholm en Amsterdam werden alle zorgvuldig aan de hand van de „sterren” vastgesteld.

Landbouwers en veefokkers hebben eeuwenlang met behulp van de dierenriem landerijen bebouwd en vee gefokt. Maar ook nu nog zijn er in vele landen landbouwalmanakken en -kalenders met een horoscoop, op grond waarvan men zaait en oogst.

Astrologie is een der aspecten van het twintigste-eeuwse leven waarbij de oude Babyloniërs zich volkomen thuis zouden voelen.

Enkele vormen van bijgeloof

Ook onder de miljoenen die niets met de hierboven genoemde „culten” te maken zouden willen hebben, is bijgelovigheid nog wijd verspreid. Dikwijls is ze niets anders dan een uitwas van astrologie, magie of het occulte.

Volgens één schatting zijn er alleen

Houtsnede stelt de verbranding door de Inquisitie van heksen op een Duits marktplein gedurende de middeleeuwen voor. Tegenwoordig is de maatschappij er weer vol van en toereert zij ieder aspect van het occulte.

Foto's: Boven, Ambassador College
Onder, Bettmann Archief

reeds in de Verenigde Staten 20 miljoen mensen die een konijnepootje of een andere talisman bij zich dragen. Bovendien zijn er miljoenen die hun vingers kruisen, op hout kloppen, terugdeinzen voor zwarte katten, zout over hun schouder gooien of aan angst voor het getal 13 lijden.

Volgens traditie zal de Amerikaanse marine niet op een vrijdag of op de 13e van de maand een schip te water laten. Bij een recent onderzoek naar grote vliegtuigrampen is echter niets gebleken van een bijzonder grote concentratie op vrijdag of op enige andere dag, en sinds 1937 was er *geen enkele* ramp op de 13e! Men zegt dat de Britse marine, om het bijgeloof tegen te gaan, met opzet een schip te water heeft gelaten op vrijdag de 13e, het schip H.M.S. *Friday* noemde, en een commandant aanstelde wiens naam Friday was.

Zelfs onze spreektaal wemelt van uitdrukkingen, zoals „onder een goed gesternte geboren zijn” en „met mijn hand op mijn hart”, die uit bijgeloof voortspuiten.

Glossolalie — het spreken in tongen

Glossolalie is misschien een van de meest ongewone verschijnselen onder de christelijke kerken, door sommigen vergoelikt en door anderen veroordeeld. Elke beschouwing over de aard van het „spreken in tongen” in de jonge kerk heeft tot heftige discussies geleid. Sindsdien hebben verschillende groepen door de eeuwen heen beweerd deze „gave” te bezitten.

Gedurende het grootste deel van deze eeuw is ze beperkt gebleven tot de Pinkstergemeenten. Maar gedurende de afgelopen tien jaar of zo wordt ze in Amerika ervaren en onderhouden door mensen van nagenoeg alle grote kerkelijke groeperingen, van katholieken tot episcopaalsen en baptisten. Ze neemt een vooraanstaande plaats in onder de zogenaamde „Jesus-mensen”, grotendeels jonge lieden die de grote kerkgenootschappen hebben verlaten.

Universele behoefte aan religie

Maar waarom wenden zoveel mensen zich tot de minigodsdiensten die alles omvatten, van spiritisme tot astrologie toe? Waarom zoeken in een tijdperk van scepticisme, materialisme en wetenschap zoveel mensen bevrediging in het occulte en spiritualistische?

Een vermaarde theoloog uit Los Angeles verklaarde onlangs dat godsdienst een even fundamentele trek van de menselijke aard is als seksualiteit of dorst. Er leeft in iedere mens een natuurlijk verlangen — een fundamentele drang — naar iets buiten en boven hemzelf. Enkelen lijken deze drang te onderdrukken en beweren dat ze atheïsten zijn. (Maar blijft een „atheïst” als hij werkelijk in de penarie zit, werkelijk een atheïst?)

De meesten bevredigen hun verlangen met de „status-quo” godsdienst of kerk. Ze behoren tot de kerkelijke gezindte van hun ouders, hun vrienden, hun collega's, hun ras of hun nationaliteit.

Maar de grote christelijke kerkgenootschappen zijn bezig hun invloed te verliezen. De reden is dat de grote kerkgenootschappen de behoeften van de mensen niet vervullen. Ze zijn jammerlijk in gebreke gebleven.

De mensen wenden zich tot het occulte, de minisekten en aanverwante praktijken, in een wanhopige poging datgene te krijgen wat ze elders niet hebben kunnen krijgen. Zo gaat in Engeland de opbloei van het spiritisme gepaard met een achteruitgang van de traditionele godsdiensten.

De psychotherapeut Ludwig B. Leffèbre schreef dat de mensen wegen trachten te vinden „om boven zichzelf uit te komen”, maar dat de kerken hierop gewoonweg niet op passende wijze reageren. De mens wil iets meer dan alleen maar een godsdienst die „aansluit” bij zijn wereldlijke leven, ofschoon hij dat stellig óók wil. Hij heeft een innerlijke drang naar iets boven en buiten het menselijke.

Deze aangeboren drang is ten dele de oorzaak van het wijdverspreide gebruik van „geestverruimende” drugs. Men weet dat het gebruik van LSD dikwijls vergezeld gaat van wat men een „religieuze ervaring” noemt. Sommige oosterse religies, zoals het Tibetaanse boeddhisme, beweren dat ze dezelfde werking zonder drugs bieden. De Amerikaanse gastheer van een Tibetaanse boeddhistische goeroe beschrijft zulk een geestelijke trip als „omgeturnd worden zonder drugs, een innerlijke verlichting”.

John Moon, administrateur van het College voor Vrije Kunsten te Chelsea (Londen), heeft verleden jaar dan ook voorspeld dat zwarte magie wellicht drugs zou vervangen, als de volgende

„rage” onder jonge mensen. Maar drugs worden niet dikwijls door spiritisme of occulte ervaringen vervangen — ze vormen er juist vaak een essentieel deel van. Volgens dr. A. L. Malcolm, als psychiater verbonden aan de staf van de Stichting tot Onderzoek van Verslaving aan Verdovende Middelen in Ontario, is mystiek een van de dingen die ten grondslag liggen aan de neiging tot drugs bij jonge mensen.

Maar hoe dan ook — hetzij drugs, mystiek, of beide — het doel is een „religieuze” trip. Kan zo'n ervaring niet met conventionele methoden in conventionele kerken worden gevonden, dan ligt het voor de hand dat velen zich voor zo'n beleving tot een andere bron zullen wenden. Dit is *precies* wat er gebeurt.

Teken van ondergang?

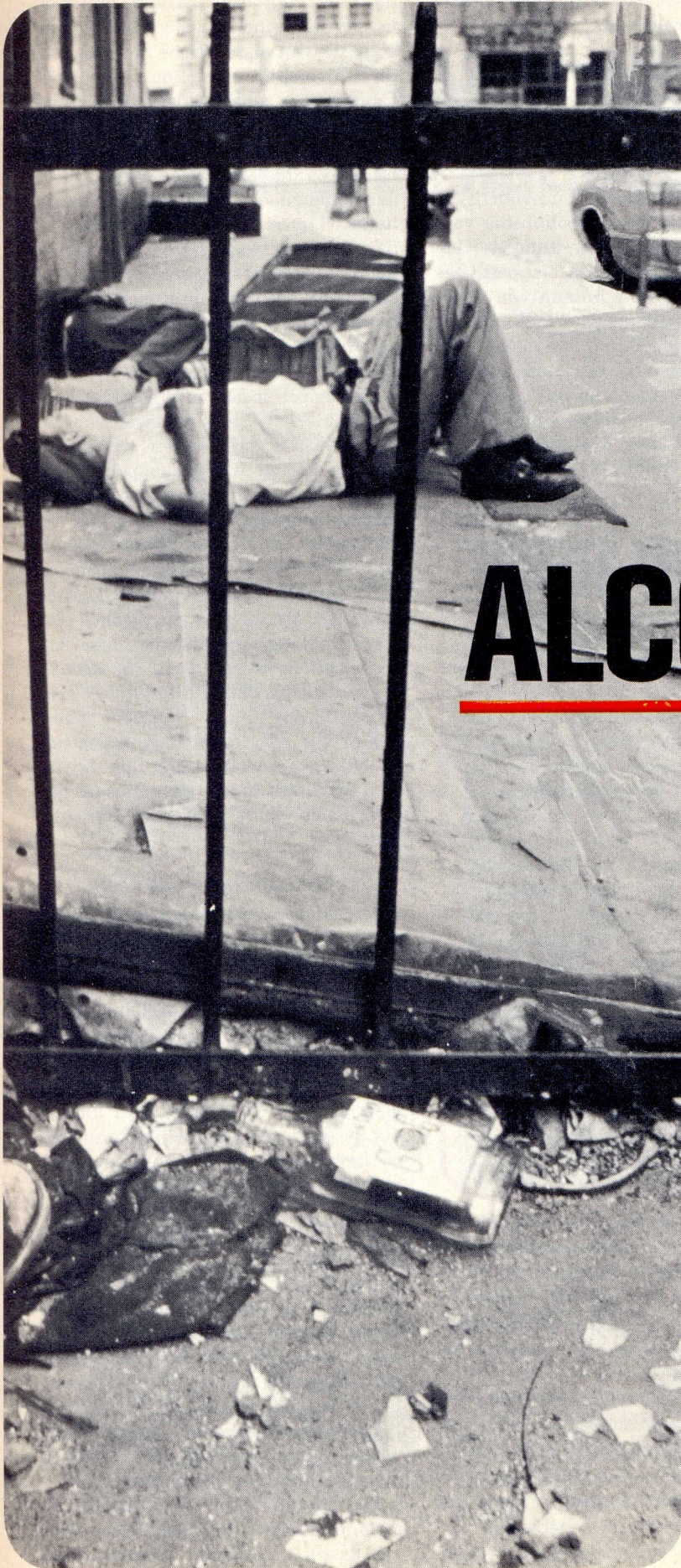
Een „vermaarde” heks heeft eens verklaard waarom jonge mensen zich tot magie wenden: „...ze zijn ontgoocheld door de christelijke godsdienst. Ze hebben het gevoel dat hun godsdienst van de mensen verwijderd is geraakt. Iedereen kleedt zich netjes en gaat naar de kerk om het iemand anders te horen doen. Dat is geen godsdienst, het is één grote gezelligheidsvereniging. Vandaar dat een heleboel mensen, speciaal de jongere mensen, naar iets méér uitzien.”

De godsdienstoefeningen van een „gezelligheidsvereniging” zouden aan iemands behoeften aan sociaal verkeer kunnen voldoen. Maar *niet* aan zijn religieuze behoeften. De mensen zoeken iets waaraan ze zich kunnen hechten. Ze willen zekerheid. Ze willen weten dat er een macht bij hen is die groter is dan zichzelf.

Ze hebben gemerkt dat het verwarde ritueel van het traditionele „kerkendom” hun geen hulp biedt. Daarom wenden ze zich tot astrologie, mystiek en het occulte.

George Cornell, een journalist die over godsdienst schrijft, heeft erop gewezen dat deze stand van zaken „een wijdverspreide reactie weerspiegelt op het exclusieve moderne secularisme en de neiging religie terug te brengen tot 's mensen eigen vermogen en oordeel, in plaats dat hij erdoor wordt geholpen”. De kerken geven geen morele richtlijnen voor het leven meer aan. En velen zijn hun nieuwgevonden „vrijheid” snel beu geworden.

De mensen zijn onvoldaan met onze
(Zie verder blz. 28)

De vergeten tragedie van het **ALCOHOLISME**

Alcoholisme is een wereldomvattend probleem van enorme omvang. Het ruïneert gezin en gezondheid — en doodt. Er zijn aanwijsbare redenen waarom iemand alcoholist wordt. Maar toch kan zo iemand bepaalde stappen doen om zich aan deze vloek te ontworstelen.

door William F. Dankenbring

ER HEERST TEGENWOORDIG grote verontusting over het steeds toenemende drugmisbruik en de verslaving aan harde narcotica. Maar intussen blijft een andere stille moordenaar die de levens van MILJOENEN mensen bedreigt en onvoorstelbaar groot verdriet en onpeilbaar leed veroorzaakt, vrijwel geheel buiten de publiciteit. Terwijl allerlei lugubere verhalen over druggebruik met grote koppen in de kranten komen, is alcoholisme bezig de levens van ettelijke miljoenen méér mensen te verwoesten.

FEITEN over alcoholisme

Hier volgen enkele schokkende feiten, gepubliceerd door de Amerikaanse Nationale Raad voor Alcoholisme.

- Dronken bestuurders zijn elk jaar verant-

woordelijk voor ongeveer de helft van alle verkeersongelukken met dodelijke afloop in de Verenigde Staten — zij dragen de schuld voor meer dan 25 000 doden op de verkeerswegen daar. Overmatig gebruik van alcohol is ook de oorzaak van de meeste sterfgevallen als gevolg van levercirrose.

- Eén op elke dertien werknemers in Amerika is aan alcohol verslaafd. De schade die het Amerikaanse bedrijfsleven elk jaar als gevolg van alcoholisme lijdt, wordt geraamd op \$6 miljard (volgens sommige berekeningen \$7 miljard). De totale kosten, met inbegrip van het verlies aan mensenlevens voor de nabestaanden, de ontwrichting van gezinnen, lijden en leed, zijn niet in cijfers uit te drukken.

- Elke alcoholicus heeft een ongunstige invloed op gemiddeld vier andere personen in zijn familie en op meer dan 16 vrienden en zakenrelaties in zijn omgeving. Zo zijn in Amerika minstens 130 miljoen mensen direct of indirect het slachtoffer van overmatig alcoholgebruik — afgezien van de alcoholisten zelf!

- Het schokkende feit is dat de ons zo vertrouwde, veelbeschreven figuur van de volkomen aan lager wal geraakte alcoholicus, slechts 5 procent van het totale aantal alcoholisten uitmaakt — de overige 95 procent zijn mensen die nog actief in de maatschappij staan en die te vinden zijn in gezinnen, fabrieken, kantoren en gemeenschappen — in het huis van uw buurman misschien of ergens in uw straat, misschien wel in uw eigen huis!

- Eén op elke drie arrestaties (of ruim twee miljoen per jaar) in de Verenigde Staten geschiedt wegens openbare dronkenschap.

- Ruim 95 procent van degenen in de VS die korte straffen uitzitten, zit in de gevangenis wegens dronkenschap of alcoholisme.

- Eén op elke drie zelfmoorden in de VS betreft een alcoholicus.

De vloek van de alcoholverslaving is een probleem voor de volksgezondheid dat op één lijn staat met hart- en geestesziekten en kanker.

In een der laatste nummers van het tijdschrift *Medical World News* wordt alcoholisme als „het meest funeste verslavingsprobleem van Amerika” bestempeld. Er is verband gelegd tussen alcoholisme en talloze andere ziekten. Zo is bij een onderzoek van 341 tbc-patiënten gebleken dat bijna de helft van hen alcoholisten waren. Van een groep patiënten die aan kanker van de alvleesklier leden, was 75 procent alco-

holicus tegen 14 procent bij een vergelijkbare controlegroep.

OORZAKEN van alcoholisme

Maar hoe is deze tragische toestand ontstaan? Waardoor wordt iemand alcoholicus en hoe kan dit worden voorkomen?

Dr. Marvin Block, oud-voorzitter van het comité voor alcoholisme van het Amerikaanse Geneeskundige Genootschap, verklaarde: „Men heeft vele oorzaken voor het ontstaan van alcoholisme genoemd, maar in feite zijn dit slechts vermoedelijke oorzaken. De werkelijke oorzaak van deze verslavingsziekte is niet bekend.” En hij vervolgt: „Veel mensen zijn geneigd alcohol als de schuldige voor het optreden van alcoholisme aan te wijzen,

SKID ROW

De term „skid row” is waarschijnlijk omstreeks 1900 in Seattle (VS) ontstaan. Yessler Street, een straat die glooiend naar de baai, Puget Sound, afliep, was met vet besmeerd en daarover liet men dan de boomstammen in het water glijden. Aan weerszijden van deze „skid row” bevonden zich allerlei kroegen en hotelletjes waar de mannen die als seizoenarbeiders naar Seattle kwamen, hun geld verteerden. Yessler Street was de „oorspronkelijke” skid row. De meeste grote wereldsteden hebben hun „skid row” of een daarop gelijkende achterbuurt zoals New York en zijn beruchte Bowery. Goedkope eethuizen en logementen, pandjeshuizen en missiezaaltjes zijn kenmerkend voor de typische „skid row”.

maar als dat zo was, zou iedereen die drinkt eraan verslaafd raken. Net zo min als benzine de oorzaak van autoongelukken is, kan men alcohol als de oorzaak van alcoholisme beschouwen” (Block, *Alcoholism: Its Facets and Phases*, blz. 40).

Deze wereldberoemde autoriteit op het gebied van alcoholisme zegt verder dat er vele theorieën zijn opgesteld — theorieën over hormoonwerkingen, eetgewoonten en erfelijkheid — maar dat geen ervan houdbaar is gebleken.

Uit recente onderzoeken gedaan

door Dr. Halmuth Schaefer, professor in de klinische psychiatrie, en zijn collega's van de medische faculteit van de Universiteit van Loma Linda in Californië, is gebleken dat „alcoholisme voornamelijk optreedt als gevolg van een geconditioneerde reactie op spanningen en dus NIET, zoals veelal wordt aangenomen, een fysiologische oorzaak heeft”. Dr. Schaefer merkte verder op dat, in tegenstelling tot de gangbare mening, alcoholisten geen „zwakkelingen” zijn; het zijn integendeel eerder *eigenzinnige* mensen die koppig genoeg zijn om precies te doen wat zij zelf willen.

Welke rol speelt erfelijkheid bij alcoholisme? Uit proefnemingen van Dr. John Nichols, professor in de psychologie en sociale wetenschappen van de Penn State Universiteit, blijkt dat mensen met een bepaalde erfelijke fysiologische aanleg, een grotere dispositie voor verslaving vertonen wanneer zij in aanraking komen met verdovende middelen als morfine en alcohol. Dit was echter nog geen bewijs, zo zei hij, dat alcoholisme erfelijk is. Hij legde er de nadruk op dat alle erfelijke eigenschappen nog niet per se slecht behoeven te zijn. Zijn tot verslaving neigende proefdieren waren tevens ook intelligenter dan de andere dieren en leerden zich sneller in een doolhof te oriënteren.

Psychologische factoren

Dr. Nichols is het eens met de opvatting dat verslaafdheid aan alcohol voornamelijk op psychologische factoren berust. Drinken maakt vrolijk, geeft een gevoel van welbehagen en vermindert de biologische energie van het individu. Sommigen raken door gewoonte en zucht ernaar geleidelijk gewend aan het gebruik van alcohol om deze primaire menselijke behoeften te bevredigen. Alcoholisme, zegt hij, ontstaat bij mensen die alcoholica gebruiken voor de „beloning” — „het profijt” dat zij van buitensporig drinken verkrijgen.

Dr. Halmuth Schaefer en Dr. Mark Sobell van de Loma Linda Universiteit zijn in beginsel dezelfde mening toegedaan, namelijk dat alcoholisme een psychologische kwestie is, een aangeleerde reactie op spanningen. Alcoholisten hebben eenvoudig geleerd de gewenste „ontspanning” te verkrijgen door naar de fles te grijpen!

Dr. Blythe Sprott, professor in de gezondheidsleer aan de Universiteit van de staat Californië, verklaarde dat

Alcoholisme — een internationaal probleem

HET ALCOHOLISME heeft zijn tentakels naar vrijwel alle naties uitgestrekt, overal waar alcoholmisbruik bestaat. Let eens op deze trefende voorbeelden:

MEXICO — De Anonieme Alcoholisten in Mexico schatten dat ongeveer één op de vijf Mexicanen aan alcohol is verslaafd! Dat wil zeggen negen miljoen alcoholisten op een totale bevolking van circa 50 miljoen — een der hoogste percentages ter wereld. Dertig procent van alle sterfgevallen en 25 procent van alle echtscheidingen in Mexico worden aan alcoholisme toegeschreven.

FRANKRIJK — „De techniek van drinken,” schrijft de Franse auteur Roland Barthes, „is een nationaal talent dat kenmerkend is voor de Fransman — het is tevens een bewijs van zijn wilskracht en vermogen, zijn zelfbeheersing en sociale zin”. Volgens de jongste statistieken is het jaarlijkse gebruik van zuivere alcohol voor de volwassen Fransman gemiddeld 18 liter, waarvan ongeveer 70 procent wijn. Dit betekent dat de gemiddelde consumptie van gewone wijn per jaar per hoofd tussen de 113 en 120 liter ligt! De totale consumptie is het drievoudige van het gemiddelde gebruik in Amerika.

Het is interessant te weten dat Frankrijk met slechts 1,7 procent van de wereldbevolking, één derde van de wereldproductie van wijn consumeert! Alcoholisme geldt als de op twee na voornaamste doodsoorzaak in Frankrijk — in 1969 was het verantwoordelijk voor de dood van 22 130 mensen. Ongeveer vier miljoen Fransen zijn aan alcohol verslaafd. Hoewel de regering verscheidene malen heeft getracht het alcoholisme door wetgeving te beteugelen, heeft zij daarmee geen resultaat kunnen boeken. Het kwaad zal nooit worden uitgeroeid, zolang drinken de „liefelingsondeugd” van de Fransman blijft, een ondeugd die de natie jaarlijks op zeven miljard francs komt te staan.

RUSLAND — Jarenlang heette alcoholisme in de Sovjetunie „een ziekte van het kapitalisme” te zijn. Nu geeft het Kremlin openlijk toe dat dronkenschap en alcoholisme in Rusland een groot probleem vormen.

Hoewel officiële cijfers niet beschikbaar zijn, moet volgens een telling van 1965 het aantal alcoholisten in dat land tien miljoen bedragen. Alcoholisme wordt in Rusland als medeoorzaak beschouwd van 65% van alle moordgevallen, 71% van alle letselgevallen, 40% van alle werkverzuim, 25% van alle verkeersongelukken (ondanks het feit dat er in Rusland betrekkelijk weinig auto's rijden), 90% van alle jeugdmisdadigheid, 84% van alle diefstallen en 54% van alle gevallen van verkrachting.

Er wordt een grootscheepse campagne gevoerd om alcoholisme en

traties, gebrek aan ontspanning, de lange koude wintermaanden — het draagt er allemaal toe bij dat de bevolking tot drinken komt om zo hun zorgen en problemen te vergeten. Deskundigen menen dat er geen einde zal komen aan het alcoholisme in Rusland, zolang het leven er niet aangenamer wordt en andere mogelijkheden tot ontspanning de plaats van alcohol kunnen innemen.

ENGELAND — Naar schatting telt Engeland 350 000 tot 500 000 aan alcohol verslaafden. In Engeland, vanouds beroemd als een natie van bierdrinkers, heeft alcoholisme alarmerende vormen aangenomen. Het is naar alle waarschijnlijkheid de op twee na grootste bedreiging van de volksgezondheid — veel groter dan de verslaving aan andere intoxicata. De verslaving aan alcohol is ongeveer 50 keer zo groot als die aan andere verdovende middelen. Ook heeft men vastgesteld dat alcoholisme op steeds vroegere leeftijd gaat optreden — 25% van de alcoholisten is nu al jonger dan 35. Alcoholisme kost de Engelsen elk jaar 250 miljoen pond.

NEDERLAND — Hoewel alcoholisme hier geen groot probleem is, bestaat er toch een duidelijk verband tussen alcoholisme en misdaad. Tussen 1963 en 1966 bv. beging 25% van alle onherroepelijk veroordeelde mannen van 18 jaar en ouder een strafbaar feit onder alcoholinvloed. Ongeveer de helft daarvan bestond uit jongeren beneden 25 jaar.

AUSTRALIË — Zes procent van alle drinkers in dit land is verslaafd — een ontstellend hoog percentage. Australië staat vijfde op de ranglijst van de landen met procentueel de meeste alcoholisten.

ZUID-AFRIKA — Hier bedreigt een groeiend leger van meer dan 370 000 alcoholisten (vijf maal zo veel als kankerpatiënten) de gezondheid van de natie. Het probleem heeft verontrustende vormen aangenomen.

WEST-DUIZSLAND — Alleen al aan bier drinken de West-Duitsers ongeveer 129 liter per hoofd per jaar. Het leger van alcoholisten in de Bondsrepubliek telt 600 000 verslaafden, waarvan een derde vrouwen.

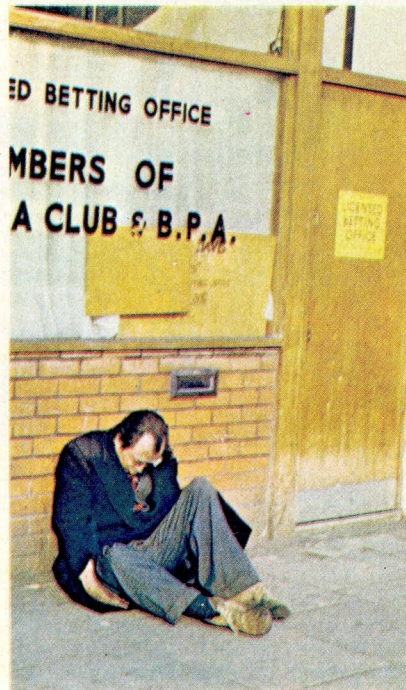

Foto: Ambassador College

dronkenschap te beteugelen. Maar ook vóór de Russische revolutie dronken de Russen al schrikbarende hoeveelheden wodka. Na 1917 probeerden de leiders het met drooglegging, maar zonder succes. Chroesjtsjov verhoogde de prijzen, maar zonder resultaat. Het huidige harde optreden tegen dronkelappen zal waarschijnlijk ook op niets uitlopen.

Buitenlandse waarnemers geloven dat de Russen vooral uit pure verveling drinken. Woningnood, frus-

veel artsen als oorzaak van alcoholisme een slecht functionerende spijsvertering, met name een slecht functionerende lever, aanwijzen. Maar, zegt Dr. Sprott: „Hoewel de spijsvertering ongetwijfeld iets met alcoholisme te maken heeft — het komt in het ongereede door teveel drankgebruik — is een slechte spijsvertering nog geen verklaring van alcoholisme”. Ook hij gelooft dat alcoholisme zijn wortels in sociale en psychologische omstandigheden heeft.

Iemand die zijn verslaving aan alcohol had weten te overwinnen, zei: „De alcoholicus is een mentaal onvolwassen man of vrouw die de gemakkelijke oplossing, namelijk alcohol, kiest, wanneer hij of zij de werkelijkheid niet

te vinden is in MILIEUOMSTANDIGHEDEN. „Bij recente onderzoeken is komen vast te staan dat de manier waarop de ouders met alcohol omgaan een diepgaande invloed heeft op de latere drinkgewoonten van hun kinderen” (blz. 5).

De principiële oplossing van het alcoholvraagstuk ligt dus op het terrein van een andere instelling van de mens ten opzichte van het leven en alcohol zelf!

Lege levens

Dr. William Terhune verklaarde: „Het ziet er naar uit dat onder invloed van bepaalde toestanden en omstandigheden mensen kwetsbaarder worden voor het gevaar van alcohol. Een be-

alcoholisme” (*The Safe Way to Drink*, blz. 20).

Verder noemde hij als oorzaken gebrek aan interesses en het ontbreken van liefhebberijen, een saaie, onbevredigende baan, werken onder druk, zich opgejaagd voelen, chronische spanningen, conflicten met andere mensen en dergelijke factoren meer.

Overmatig alcoholgebruik komt het meest voor op middelbare leeftijd, wanneer veel mensen gaan beseffen dat hun leven niet aan hun verwachtingen heeft beantwoord — wanneer zij terugkijken op hun leven en zien dat er een enorme afstand bestaat tussen wat zij wilden bereiken en wat daar in werkelijkheid van terecht is gekomen. Voor hen is het leven een tredmolen geworden, met niets dan eindeloos terugkomende routinedingen. Zij grijpen dan naar de alcohol om van die onlustgevoelens af te komen, om wat pijnlijk is in hun leven te vergeten.

Veel mensen op leeftijd die zich uitgegangeerd en ongewenst, eenzaam en verworpen voelen, raken aan de drank om daarin troost te vinden. Vooral voor hen is een beetje teveel alcohol al funest en verhaast de seniele aftakeling.

De oorzaak van het alcoholprobleem ligt dus in zekere zin gedeeltelijk in onze hedendaagse samenleving zelf. Veel mensen hebben tegenwoordig geen grote persoonlijke *idealen* meer om zich voor in te zetten; zij werken niet hard om een groot DOEL in het leven te bereiken; zij voelen zich niet meer *gestimuleerd* of *geïnspireerd* door een doel dat zij als hun OPGAVE in het leven zien. Voor hen is het leven eerder zinloos geworden — vervelend, saai, vermoeiend, stompzinig, versleten, zonder enige interesse, vitaliteit of INHOUD!

De remedie voor alcoholisme

Al die elementen in onze huidige samenleving, in ons gezin en in onze eigen persoonlijkheid die een *ongedisciplineerde* houding in de hand werken, zijn de OORZAKEN van het alcoholprobleem! Wanneer wij dit fundamentele feit onderkennen, is het ook duidelijk dat wij het probleem van het alcoholisme van twee kanten moeten aanpakken. Zowel de maatschappij als de enkeling moeten maatregelen nemen om alcoholisme te VOORKOMEN.

Wat kan de maatschappij doen? De HELE HOUDING van onze hedendaagse westerse welvaartswereld tegenover alcohol is fout en draagt ertoe bij dat

Onze maatschappij legt de nadruk op de clandestiene en negatieve aspecten van alcohol. Er zijn echter plezierige, nuttige en verstandige manieren om alcoholica te gebruiken, zoals bij een heerlijk maal.

Foto: Ambassador College

meer aan kan”. En deze opmerking treft het probleem van het alcoholisme dicht bij de roos!

Op de wezenlijke oorzaak van alcoholisme legt Elizabeth Whitney de vinger in haar boek *Living with Alcoholism*: „Een halve eeuw geleden was de medische wetenschap het er algemeen over eens dat alcoholisme een kwestie van erfelijkheid was. Wetenschappelijke onderzoeken hebben sindsdien aangetoond dat dit niet juist is” (blz. 4). Zij voegt eraan toe dat de sleutel

langrijke factor hierbij is het feit dat men *in zo'n geringe mate gemotiveerd is*. Het is helaas zo dat veel mensen geen vast, positief DOEL hebben — noch op school, noch in hun werk of waar zij ook staan in het leven.”

En hij vervolgde: „Er zijn levenssituaties die aanleiding geven tot langdurige frustraties, een gevoel van mislukking met daarmee gepaard gaand zelfbeklag en rancune. Bij vrouwen is een *onharmonisch huwelijksleven* de voornaamste aanwijsbare oorzaak van

Pas op voor de dronken autorijder

INTERNATIONALE RAPPORTEN geven duidelijk aan dat alcohol een steeds grotere vijand van de verkeersveiligheid wordt.

Tot voor kort was men van mening dat de gemiddelde burger die na het nuttigen van een paar glaasjes achter het stuur van zijn auto ging zitten, de schuldige was. Maar onderzoeken hebben uitgewezen dat de doorgewinterde alcoholisten en de probleemdrinkers de grootste boosdoeners zijn.

Uit een onderzoek van de medische faculteit van de Universiteit van Michigan is gebleken dat 80% van alle personen die wegens rijden onder invloed worden gearresteerd, alcoholisten zijn.

Het is deze kleine groep van probleemdrinkers en alcoholisten achter het stuur van een auto die verantwoordelijk is voor zoveel ongelukken en doden op de autowegen. Een medische onderzoeker schatte dat 44 procent van de bij ongelukken omgekomen autobestuurders het onschuldige slachtoffer is van dronken automobilisten.

Een onderzoek dat een jaar lang in Grand Rapids in de staat Michigan is gedaan, waarbij automobilisten die bij 8000 botsingen waren betrokken, werden doorgelicht, heeft aangetoond dat slechts een paar honderd van hen zware drinkers waren, maar dat deze paar honderd bij een groot percentage van de ongelukken betrokken waren.

Uit andere studies is komen vast te staan dat de hoeveelheid alcohol die door mensen die aanrijdingen veroorzaken, wordt gebruikt, gewoonlijk véél groter is dan het quantum dat matige drinkers tot zich plegen te nemen. Wanneer beschonken bestuurders uit de wrakstukken worden gehaald, blijkt bij hen het alcoholpromillage vaak 2,5 of meer te bedragen.

Een concentratie van 2,5 promille betekent dat er 2,5 milligram alcohol per kubieke cm bloed voorkomt. Bij de meeste mensen is het reactievermogen bij een niveau van 0,5 promille al wezenlijk aangetast. Bij een percentage van 0,8 promille heeft de overgrote meerderheid van de mensen al te veel gedronken om veilig te kunnen rijden.

Slechts twee whisky-soda's, twee glazen bier of wijn binnen het uur op een lege maag genuttigd, zijn al voldoende om het alcoholniveau in het bloed van een man van 70 kilo tot een promillage van 0,5 te brengen.

Waar ligt de oplossing?

Maar waarom kan een minderheid van onverantwoordelijke rijders onder invloed elk jaar zo'n slachting op de autowegen aanrichten? Een van de redenen is de ondoelmatige wetgeving tegen het rijden onder invloed. In België mag men 8 uur

Foto: Ambassador College

lang niet rijden wanneer het bloed-alcoholgehalte 0,8 promille bedraagt, maar met 1,5 promille krijgen men pas een bekeuring! In Duitsland werkt men met 1,2 promille, wat men verlagen wil tot 0,8 promille. Dit wordt in Nederland nog te hoog geacht, waar velen 0,5 promille als uiterst toelaatbare grens vastgesteld willen zien worden. Engeland gebruikt nu het niveau van 0,8 promille en in het eerste jaar dat deze norm van kracht was, daalde het dodencijfer aanzienlijk.

Wat moet er gedaan worden om deze ernstige aanslag op het leven en goed van de burgers te doen verminderen? Ten eerste kan men natuurlijk strengere wetten maken, waarbij het bij de wet verboden is met een alcoholconcentratie van 0,5 promille of hoger achter het stuur van een auto te gaan zitten. De wetgeving zou ook strenger gemaakt kunnen worden zodat de ademtest geëist kan worden van hen die verdacht worden van rijden onder invloed. Boeten konden hoger worden gemaakt voor de schuldigen — waaronder inbeslagname van de auto.

Wat u kunt doen

U kunt persoonlijk ook iets doen. Ten eerste, kunt u zich meer bewust zijn van de gevaren van het autorijden. Denk eraan dat één op elke vijftig auto's die u tegenkomt, bestuurd wordt door iemand die onder invloed is van alcohol of verdovende middelen. Wees speciaal op uw quivive 's nachts, op weekenden en vooral in de vakanties wanneer meer mensen veel drinken. Pas op voor de andere rijder.

In de tweede plaats kunt u een éénmanscomité zijn om te zorgen dat u ZELF niet als een chauffeur onder invloed een probleem wordt voor de samenleving. De combinatie alcohol en autorijden is maar al te vaak fataal gebleken.

Onderzoeken die gedaan zijn aan de Universiteit van Indiana hebben uitgewezen dat automobilisten met een alcoholpromillage van 1,5 in hun bloed, 25 keer meer kans hebben om verkeersongelukken te veroorzaken dan wanneer zij niet hadden gedronken. Zelfs met een alcoholpromillage van slechts 0,4 heeft men al meer kans dat men een ongeluk veroorzaakt.

De Amerikaanse Nationale Raad voor Veiligheid op de Weg waarschuwt: „De meeste mensen hebben het dwaze idee dat een paar glaasjes geen invloed hebben op hun rijvaardigheid. De droevige waarheid is dat het maar al te vaak anders blijkt te zijn. Alcohol tast in de eerste plaats het oordeelsvermogen en de zelfbeheersing in de omgang aan, en ten tweede werkt alcohol nadelig op de spierbeheersing.”

De raad adviseert dan ook dat autobestuurders na een glas minstens één uur wachten totdat zij de volledige coördinatie van hun spierbewegingen, hun gezichtsscherpte en oordeelsvermogen die nodig zijn om een motorvoertuig naar behoren te kunnen besturen, weer terug gekregen hebben. De raad waarschuwt ook dat sterke koffie, koude douches, lichaamsbeweging en dergelijke „huismiddeltjes” het verdwijnen van de alcohol uit het bloed niet bespoedigen.

Men doet er goed aan te bedenken dat, wanneer men een beschonkene een pot koffie voorzet om weer nuchter te worden, men alleen maar bereikt dat men van hem een dronkeman maakt die klaarwakker is....

het probleem steeds ernstiger vormen aanneemt.

Met andere woorden, het feit dat men alcoholgebruik gelijkstelt aan een sfeer van heimelijk genot en plezier, is in de grond niets anders dan een staaltje van verkooptechniek. Het is hoog tijd dat de „mystiek”, het symbool van „mannelijkheid” (onder het stilzwijgende motto: „Het is geen man die niet drinken kan”) wordt weggenomen, dat het hele *beeld* van alcohol van zijn valse luister wordt ontdaan en tot zijn ware gestalte en proporties wordt teruggebracht — tot het nuchtere feit dat alcohol een prettige, ontspannende drank is voor gezellige gelegenheden en om bij maaltijden te nuttigen — een drank die men zonder bezwaar met MATE kan drinken!

Ouders moeten geleerd worden zelf een gezonde kijk op alcohol te ontwikkelen, zodat zij hun kinderen het *JUISTE VOORBEELD* kunnen geven hoe zij met alcohol moeten omgaan. *Misbruik* door ouders is een belangrijke oorzaak dat kinderen het hen gaan nadoen en zelf alcoholisten worden. Aan de andere kant, wanneer ouders geheelonthouders zijn en het gebruik van alcohol absoluut afkeuren, lopen zij gevaar dat hun kinderen gaan *REBELLEREN* en fanatieke drinkers met een volkomen verwrongen idee van alcohol worden.

Het is duidelijk dat een juiste, *EVENWICHTIGE* houding en *matigheid* de fundamentele doelstellingen moeten zijn van een zowel op kinderen als op volwassenen gericht *OPVOEDINGSPROGRAMMA*.

Rupert Wilkinson, een socioloog die een diepgaande studie van het probleem van het alcoholisme heeft gemaakt, meent dat er duidelijk verband bestaat tussen het hoge alcoholgebruik in Amerika en de wijze waarop alcoholische dranken in onze maatschappij worden gedistribueerd, geadverteerd en welke plaats zij in de samenleving gewoonlijk innemen. Hij heeft onweerlegbaar aangetoond dat de *drinkgewoonten* in onze westerse beschaving van invloed zijn op het optreden van *drinkproblemen*. Hij zegt: „Alcohol moet niet langer worden aangeprezen als een symbool van mannelijke potentie noch met de verleidelijkheid van de verboden vrucht. Met andere woorden: men moet, als men drinkt, dit beschouwen als een deel van het *alledaagse leven* . . . en niet als het tot zich nemen van een overgewaardeerd wonderelixir . . .” (*The Prevention of Drinking*

Problems: Alcohol Control and Cultural Influences, blz. 6-7).

Willen wij de gesel van het alcoholisme kwijtraken, dan moet de maatschappij zelf tot een *ANDERE INSTELLING* tegenover alcohol komen. Dan alleen kan alcoholisme voorkómen worden, vóórdát het een kans krijgt.

Maar wat doen wij met mensen die al verslaafd zijn? Is er nog hoop voor hen? Gesteld dat alcoholgebruik voor u een probleem is, wat kunt u er dan aan doen? Wat te doen, als u een familielid heeft die alcoholicus is?

De weg terug

Tegenwoordig zijn psychiaters, artsen en leken het er allemaal over eens dat de werkgroepen van Anonieme Alcoholisten de beste staat van dienst hebben wat betreft het weer in-het-rechte-spoor-brengen van alcoholisten. Dr. Gitlow vertelde mij in een persoonlijk onderhoud: „Ik geloof dat op het ogenblik de beste resultaten worden bereikt door het werk van de Anonieme Alcoholisten”. De vereniging telt in Amerika tussen de 300 000 en 500 000 leden; in België en Nederland ongeveer 2500 en 350 resp. AA-leden in de VS beweren dat ongeveer de helft van de mensen die bij hen om hulp komen aankloppen, de weg naar soberheid en geestelijke gezondheid weer terugvinden.

Dr. Max Glatt, een Engelse deskundige op het gebied van alcoholisme, verklaarde in een vraaggesprek met een vertegenwoordiger van *De ECHTE WAARHEID* in Engeland: „Ik heb veel vertrouwen in de Anonieme Alcoholisten. Om te beginnen hebben zij het grote publiek duidelijk gemaakt dat alcoholisten geen troep ruggegraatloze zwakelingen zijn, maar mensen die de weg terug kunnen vinden en dat zij dat ook zonder specialistische hulp hebben gedaan, zelfs tegen de sceptische houding van beroepsorganisaties en de algemene opinie in. Zij hebben daarmee aangetoond dat het oude idee van hopeloosheid en ondergang dat van oudsher op alcoholisten gerust heeft, ten onrechte bestaat. Zij hebben bewezen dat deze vaak zo verguisde mensen in staat zijn om zich zonder bijzonder veel hulp van buitenaf weer uit deze diepste ellende op te werken.”

Waarom zijn de Anonieme Alcoholisten succesvol, terwijl allerlei andere behandelingen hebben gefaald? Waarom sturen psychiaters en artsen de alcoholicus vaak naar de AA?

Dit heeft zijn goede reden. De Ano-

nieme Alcoholisten hebben ingezien dat, wil de alcoholicus van zijn verslaving afkomen, hij *volkomen* met zijn vroegere levensstijl moet *BREKEN* — hij moet nieuwe idealen vinden, een nieuw levensdoel, een nieuwe taak in het leven!

De AA kunnen vele alcoholisten die het dieptepunt hebben bereikt, daarom helpen, omdat de leden zelf door dezelfde beproeving, dezelfde lijdensweg zijn gegaan. Zij weten wat het betekent. Zij hebben het aan den lijve ervaren. Zij weten hoe moeilijk het is om van de alcoholverslaving af te komen. Daarom nemen zij de tijd en de moeite om de alcoholicus die om hulp aanklopt te bemoedigen, hem als vrienden bij te staan en kameraadschap te geven — een helpende hand te reiken in een moeilijke periode.

De Anonieme Alcoholisten zijn niet de enige groepering die alcoholisme met succes heeft bestreden. Ook andere organisaties hebben enige resultaten geboekt. Maar *alle* werkelijk geslaagde behandelingen hebben bepaalde dingen gemeen. In elk geval moet de alcoholist tot het punt worden gebracht waarop hij bekend dat hij verslaafd is en verder moet hij vast geloven dat hij het te boven kan komen. Hij moet het bewust willen. Hij moet hulp vinden bij medemensen die hem vriendelijk, medevoelend en begripvol tegemoet komen. Hij moet niet worden behandeld als een diepgezonken schooier of een verachtelijk sujet, maar als een medemens die heel hard hulp nodig heeft. *Morele* leiding, of therapie, moet ook een onderdeel van de behandeling uitmaken.

Als U ZELF verslaafd bent

Indien u zelf een alcoholist bent, heeft u persoonlijke hulp nodig om van uw verslaving af te komen. Wat u moet doen om het probleem te overwinnen, hangt voor een groot deel af van hoe ernstig uw geval is. Bent u nog in een beginstadium van alcoholisme, dan is herstel niet zo'n groot probleem, al zal van u een geweldige inspanning, zelfdiscipline en vastberadenheid werden geëist. U zult uw tanden op elkaar moeten zetten om alcohol *volkomen* af te zweren — raak het niet aan — want voor u persóónlijk is het een ernstig probleem.

U moet de vaste wil hebben ermee te kappen. Geef toe dat u zwak bent en *MAAK RECHTSOMKEERT* — verander uw hele levenspatroon, als dat nodig is om van uw probleem af te komen. U zult andere vrienden moeten zoeken,

(Zie verder blz. 32)

Wat weerhoudt u van werkelijk SUCCES?

Er zijn bepaalde grondbeginselen die van uw zaak, uw gezin, uw LEVEN een groter succes kunnen maken.

door Roderick C. Meredith

WAAROM veronderstellen vele mensen dat het leven saai, middelmatig en eentonig moet zijn? Het wordt tijd dat u zich deze vraag stelt en dat u ontdekt hoe u in uw leven blijvend succes kunt bereiken.

Globaal genomen zijn er voor de gemiddelde persoon drie algemene punten van succes.

Wat is succes?

Allereerst is het de voldoening die voortkomt uit het voortdurend wederzijds delen van liefde, genegenheid en vriendschap met gezin en vrienden. Dit is stellig een uiterst belangrijk aspect van het leven — een aspect dat een ieders leven overvloediger zal maken, mits het op de juiste manier aangepakt wordt.

Een tweede belangrijk aspect van

succes in het leven — en dat vaak op de eerste plaats gesteld wordt — is succes in zaken, loopbaan of op financieel gebied. Dit omvat natuurlijk veel meer dan alleen maar geld verdienen. Voor een intelligent persoon vormt het interesse in en de voldoening van de opbouw van een succesvolle loopbaan of zaak een van de hoogtepunten in zijn leven.

Wat dit aspect van het leven betreft zal iedereen er zeker mee instemmen dat er bepaalde beginselen zijn die iemand in grote mate naar vooruitgang en uiteindelijk succes kunnen helpen.

Het derde aspect van het leven waarop succes behaald dient te worden, ligt op het persoonlijke en geestelijke vlak. Dit kan voor verschillende mensen natuurlijk verschillende betekenissen hebben.

Het lijkt echter geen twijfel dat de

beantwoording van fundamentele vragen zoals: Waarom ben ik hier? Waar ga ik naar toe? Zal ik wel of niet uitblinken en in welke richting? — onder ogen gezien dient te worden wil men in zijn leven op persoonlijk en geestelijk gebied werkelijk succes hebben.

Bepaal uw doel en neem u voor te slagen

Het is noodzakelijk dat u op de drie genoemde gebieden, en misschien op andere van uw eigen keuze, uw speciale doelstellingen bepaalt.

Op het gezinsvlak en in uw maatschappelijke betrekkingen hebt u bijvoorbeeld bepaalde opvattingen over het soort van gezin en uitgaansleven dat zal passen bij uw opvoeding, persoonlijkheid en talenten, en dat u een diep gevoel van persoonlijke voldoening

en tevredenheid zal geven. Als u vrijgezel bent, denkt u misschien aan een bepaald type meisje dat het best bij u past en dat samen met u graag uw toekomstverwachtingen van gezin en vrienden zou willen delen.

Als u al een gezin hebt, zult u misschien de noodzaak inzien een bekwame ouder te worden en de liefhebberende, gehoorzame en gedisciplineerde kinderen te hebben die, naar u zich realiseert, uw leven, hun leven en het leven van anderen gelukkiger zullen maken.

Op zakelijk en financieel gebied is het mogelijk dat u de ingeslagen weg graag wilt blijven volgen. Het zal waarschijnlijk uw doel worden op dit gebied nog doeltreffender en „succesvoller” te worden door een betere mentale instelling en betere werkmethode te ontwikkelen.

Of, als u nog jong bent en juist uw loopbaan begonnen bent, wilt u misschien van beroep veranderen. Dit is natuurlijk geen stap om lichtvaardig te ondernemen en dient alleen na veel overleg, rijp beraad en wijs advies genomen te worden.

Op al deze terreinen van het leven is één ding echter zeker — u moet zelf uitmaken wat uw fundamentele aanleg is, wat uw sterke punten, talenten en gaven zowel als wat uw zwakke punten en antipathieën zijn. Vervolgens moet u uw eigen koers naar succes kiezen en uitzetten. Anders zult u gewoonweg falen en als een speelbal der omstandigheden en toeval uiteindelijk eindigen in volkomen middelmatigheid of tot miserable mislukking gedreven worden.

Bepaal dus zelf in elk van de bovengenoemde facetten van succes, uw persoonlijke en praktische doelstellingen.

Wees praktisch en redelijk en houd rekening met uw eigen talenten, persoonlijkheid en zwakke punten. Maar zorg er anderzijds voor dat uw doelstellingen hoog genoeg liggen om naar iets te kunnen reiken en om aan uw eigen diepste besef van wat succes voor u op elk bepaald gebied betekent, volvoering te geven.

Schrijf deze doelstellingen punt voor punt op.

Heb een doel — maak een plan voor de toekomst. Doe in uzelf een gevoel van enthousiasme, energie en verwachting ontbranden om uw doelstellingen die de moeite waard zijn te bereiken.

Begin vervolgens systematisch en

zonder onderbreking aan de verwezenlijking van deze doelstellingen te werken. Mediteer, lees en doe aan zelfstudie om elk van deze doelstellingen te bereiken. Overdrijf niet of wordt er onevenwichtig door. Gebruik wijsheid en gezond verstand. Win advies in van andere mensen voor wie u respect heeft over hoe u de doelstellingen die u beoogt het beste kunt bereiken.

Denk eraan dat u uw oogmerk moet vaststellen en dat u meester van uzelf en uw omgeving moet blijven, als u niet wilt dat gebeurtenissen en blind toeval u in hun greep krijgen. U zult uw doelstellingen moeten bepalen — en het vaste besluit nemen te slagen — en uzelf met onverminderde ijver en enthousiasme moeten voortdrijven om uw doelstellingen te bereiken!

Ontwikkel doeltreffende werkmethode

Of u nu van plan bent iets te ondernemen in uw beroep of zaak, óf dat u de noodzaak overweegt tijd door te brengen met uw gezin in ontspanning en gezellig samenzijn of met de opvoeding van uw kinderen, u dient te leren uw tijd in te delen en te organiseren.

Bijna ieder succesvolle persoon weet dit. Heel vaak is dit een der grondbeginselen die tot hun successen heeft geleid!

Leer een werkschema voor elke dag, week en maand te maken, rekening houdend met uw persoonlijke doelstellingen op de drie gebieden van persoonlijk succes die we beschreven hebben.

Geef uzelf voldoende tijd om deze doelstellingen te bereiken in zaken en uw loopbaan, inclusief tijd voor vaklektuur en zelfstudie. Gun uzelf genoeg tijd om in gezelschap van uw gezin, uw vrienden en voor ontspanning door te brengen — vooral om werkelijk de juiste verhouding tussen u en uw vrouw, zowel als met uw kinderen, op te bouwen. Vergeet vervolgens niet voldoende tijd uit te trekken en vrij te houden voor uw persoonlijke en geestelijke interesses.

Velen van u zullen bemerken dat het heel nuttig is een boek te lezen over de juiste manier van tijdsindeling. Er zijn verscheidene boeken in de handel verkrijgbaar die de moeite waard zijn.

In uw dagindeling dient u beslist bepaalde perioden vrij te laten om de grote levenskwesties te overwegen — waarom we leven, wat we zijn, waar we heengaan en welke vorderingen we

maken in de richting van het werkelijke doel van het menselijk bestaan.

Leer gedurende uw dagelijkse bezigheden de dingen die u wilt doen, op te schrijven. Dit op zichzelf zal u later veel tijd en moeite besparen. Vele mensen doen dit op kleine notitieblaadjes of kaartjes.

Doe het belangrijkste eerst

Leer het belangrijkste voorrang te geven. Veronachtzaam de minder belangrijke dingen niet, maar pak de

Foto: UPI

BERNARD BARUCH

grote taken aan het begin van uw werkdag aan en geef uzelf ruimschoots de tijd ze af te handelen.

Concentreer u op één ding tegelijk! Wanneer u met iets begint, leer uzelf dan discipline op te leggen, zodat ander werk, onderbrekingen en dagdromen geen vat op u krijgen. Als het enigszins mogelijk is, ga ermee door totdat het afgewerkt is. Leg al uw energie en geestelijk kunnen in deze ene taak en werk ze met ijver af.

Wijlen president Eisenhower was een grote voorstander van één-ting-tegelijk. Zo ook de bekende raadsman van Amerikaanse presidenten, Bernard Baruch, die eens verklaarde: „Ik vind dat mijn grootste tijdsbesparing is één ding tegelijk te doen en ermee door te blijven gaan totdat het af is”.

Als u op zekere dag iets bijzonder belangrijks te doen krijgt en u weet dat onderbrekingen op kantoor — of „kinderinterrupties” als u een moeder bent — de uitvoering ervan kunnen

belemmeren, leer dan vroeg op te staan en met volle kracht aan het werk te gaan voordat deze onderbrekingen ertussen kunnen komen.

Of, als uw geest en lichaam beter 's avonds functioneren, blijf dan zo nu en dan 's avonds laat doorwerken wanneer het stil is op kantoor of de kinderen al naar bed zijn. U zult tijd besparen en uw gedachten zullen op deze manier niet onderbroken worden.

Het mag misschien ouderwets klinken of moeilijk lijken, maar de werke-

Maak prestatie een opwindende uitdaging

Een der belangrijkste sleutels tot succes in het leven en in de zakenwereld, is het gevoel van animo en stuwkracht dat werkelijk succesvolle mannen en vrouwen bijna zonder uitzondering in hun werk en hun leven hebben en aankweken.

Verslaggevers waren altijd gefascineerd door de geweldige stuwkracht en ijver waarmee ex-president Johnson van de VS zijn werk deed. De voorma-

„Maar wat deze mannen nog meer verbaast, is dat Kennedy 's avonds om 7 of 8 uur nog in zijn kantoor aanwezig is, wanneer het gevraagde rapport binnenkomt.”

De bovenstaande beschrijving van wijlen president Kennedy's werkdag typeert stellig de animo waarmee hij zijn vele verantwoordelijkheden aanpakte en de energie die hij in de vervulling van zijn taak legde. In geval na geval is dit zeer zeker de „sleutel” tot het succes van vele grote staatslieden. Het

Foto: Kaiser Industries

HENRY J. KAISER

lijke topleiders in het bedrijfsleven zijn vaak genoodzaakt dergelijke dingen te doen om hun werk af te krijgen.

Een ander middel is te leren het routinewerk vlugger af te handelen en efficiënter te zijn. Nogmaals, u zult misschien over de manier waarop u dit probleem kunt oplossen, willen lezen en nadenken. U zult echter ongetwijfeld zelf vele manieren vinden waarop bepaalde taken in minder tijd afgehandeld kunnen worden — en waarschijnlijk ook veel efficiënter.

Leer uw bureau of de plaats waar u werkt ordelijk te houden. U zult heel wat tijd en moeite uitsparen door eenvoudig te leren alles een bepaalde plaats te geven — en alles op zijn plaats te houden.

Een goed geordende archiefkast of opbergsysteem is van onschatbare waarde voor een zakenman of iemand die carrière wil maken. Zelfs thuis kan een eenvoudig opbergsysteem de moderne huisvrouw van veel meer hulp zijn dan zij denkt.

Foto: Wide World

JOHN F. KENNEDY

lige president stond 's morgens om 6.30 uur op en werkte de hele dag hard door tot bijna iedere avond 10 of 11 uur toe.

Dezelfde stuwkracht werd door zijn voorganger, wijlen president John F. Kennedy, aan de dag gelegd, en ook president Nixon vertoont deze stuwkracht in volle mate.

Een bekende correspondent in Washington schreef in de tijd toen Kennedy president was: „Kennedy verbaast vele oudgedienden in de federale regering en hij ontzet anderen door het tempo en de energie waarmee hij het presidentschap voert.

„Het is een heel gewone zaak voor het regeringshoofd 's morgens om ongeveer 9 uur zijn kantoor binnen te lopen en zijn verschillende medewerkers samen te roepen zodra hij over de drempel stapt. Hij wenst dan uitvoerige inlichtingen over een bepaalde situatie in het landsbestuur te hebben en liefst wel zo gauw mogelijk, tenminste vóór het einde van de dag.

Foto: Wide World

DWIGHT D. EISENHOWER

is eveneens beslist van toepassing op de huidige Britse premier en de president van de VS.

Let op de factor tijd

Uw leven als zodanig heeft slechts een bepaalde tijdsduur. Vanuit dit standpunt bezien is uw tijd uw leven.

Dit besef — en het weloverwogen gebruik van tijd dat daarvan het natuurlijke gevolg is — is een sleutel tot succes die door bijna iedere grote leidende figuur van onze tijd werd of wordt toegepast.

Wij zijn allemaal „tijdsbiljonairs”. Elk van ons beschikt over precies evenveel tijd als de Rockefellers, Morgans of Fords van ouds. Elk van ons beschikt iedere dag over evenveel tijd als Einstein had.

De vraag is — hoe gebruiken we dit geweldige geschenk dat tijd heet? U kunt slechts het huidige ogenblik verspillen. U kunt de dag van morgen niet verspillen. Die dag blijft bewaard en

wacht op u. Als u wilt kunt u ieder uur met een schone lei beginnen.

Dagelijks kunt u leren de tijd op zijn allervoordeligst te benutten!

Leer, met het oog op de waarde van tijd, vroeg op te staan en wel meteen zodra u wakker wordt. Wen eraan uzelf 's morgens vlug aan te kleden en uzelf met elan op de dag voor te bereiden.

Orde in de inrichting van uw badkamer en uw klerenkast bespaart al heel wat tijd. Een huisvrouw zal merken dat de toepassing van een efficiënte werkwijze in haar keuken haar heel wat tijd zal besparen bij het ontbijt en om iedereen op tijd de deur naar school en werk uit te krijgen, zowel als bij haar eigen werkzaamheden.

Opnieuw komt hierbij de gedachte aan een indeling van uw tijd voor iedere dag, week en maand naar voren. U hoeft beslist geen slaaf van een dagindeling te zijn, maar u moet er wel een hebben.

Wijlen Henry J. Kaiser was een buitengewoon succesvol en rijk man — de leidende figuur in minstens zestig verschillende ondernemingen. Zinspelend op zijn succesvolle manier van werken, stelde een artikel in *Reader's Digest* eens vast: „Henry Kaiser is een der meest tijdsbewuste mensen in de wereld. Zelfs de vijf uur die hij voor nachtrust heeft uitgetrokken, zijn productief. Dit is wat hij zijn 'ideeënperiode' noemt en hij heeft altijd een blocnote en potlood naast zijn bed liggen.”

Ten einde op elk gebied van het leven werkelijk te slagen, zult u — evenals miljoenen andere geslaagde mensen gedaan hebben — moeten leren het gebruik van uw tijd met verstand en ijver te bewaken en in de hand te houden. U moet het vaste besluit nemen om tijd op een georganiseerde en productieve manier te gebruiken. En juist hierdoor zult u niet alleen in staat gesteld worden uw doeleinden op zakelijk en persoonlijk gebied te bereiken, maar u zult ook tijd hebben voor noodzakelijke en gewenste ontspanning en samenzijn met gezin en vrienden.

Leer zelfdiscipline

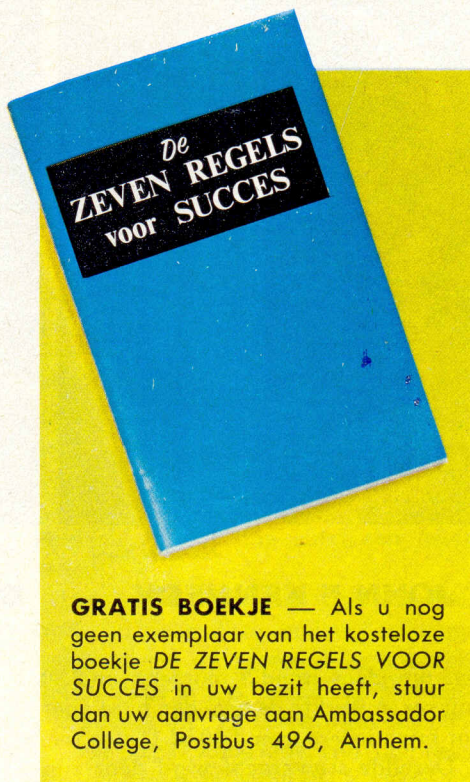
Er zijn momenten — om het maar eens gewoon uit te drukken — dat je iets moet slikken en je mond houden. Als u werkelijk wilt slagen, dan moet u bereid zijn er de prijs voor te betalen.

Als u graag wilt slagen, dan moet u „nee” tegen uzelf leren zeggen. U moet

leren uitnodigingen, vriendschapsbepoeken, t.v., kaarten, bioscoop, tennis en andere interrupties af te wijzen wanneer deze in botsing komen met uw doelstellingen.

Een evenwichtig leven met voldoende slaap, beweging en ontspanning is absoluut een eerste vereiste voor uiteindelijk succes. Maar terwijl u de maatschappelijke ladder beklimt, moet u oppassen voor afleidingen.

Zodra een afleiding zich op z'n beurt aandient, moet u uzelf afvragen: „Zal de tijd en energie die ik zo gebruik me helpen mijn levensdoel te bereiken?”

GRATIS BOEKJE — Als u nog geen exemplaar van het kosteloze boekje *DE ZEVEN REGELS VOOR SUCCES* in uw bezit heeft, stuur dan uw aanvraag aan Ambassador College, Postbus 496, Arnhem.

U moet uzelf disciplineren moeilijke taken het eerst te doen! Het onplezierige werk dat uitgesteld wordt, zal waarschijnlijk nooit gedaan worden. Rol dus uw mouwen op en *doe dat eerst*.

Mensen die talmen en treuzelen, zijn meestal bezig iets onplezierigs of moeilijks uit te stellen. Zij beuzelen met kleine, onbelangrijke, gemakkelijke dingen zodat zij dat wat ze onbewust als de „grote hindernis” beschouwen — het werkelijke werk dat gedaan dient te worden — niet onder ogen hoeven te zien!

De beste manier om dit probleem te overwinnen, is het werk waaraan u een hekel hebt bovenaan op het rooster van elke dag te zetten. Wanneer u dan uw mouwen opstroopt en eraan begint,

zult u het weldra te druk hebben om u zorgen over het moeilijke ervan te maken.

Dwing uzelf tot daden

Blijf uzelf aanzetten totdat werken een gewoonte is geworden, sterker dan uw menselijke neiging om te luiëren.

Een wijze spreuk vermaant ons: „Een man, die zijn geest niet weerhouden kan, is een opengebroken stad zonder muur” (Spreuken 25:28).

Zelfbeheersing en zelfdiscipline zijn belangrijke „sleutels” voor werkelijk succes op ieder terrein van het leven.

U moet uzelf 's morgens disciplineren om aan de gang te gaan. U moet uzelf disciplineren aan uw werk te gaan en werkelijk productief te zijn in plaats van de tijd met kleinigheden te verbeuzelen. U moet uzelf disciplineren afleiding uit de weg te gaan en uw tijd en energie dáár te gebruiken waar het gewicht in de schaal legt.

Hierbij dienen wij nog op te merken dat een der diepgaandste gebieden van zelfdiscipline met uw eigen lichamelijke gezondheid in verband staat.

Als u op van vermoeidheid bent of zich ziek voelt, kunt u eenvoudig niet productief zijn en het succes dat u zich voorstelt behalen. Daarom moet u zichzelf disciplineren voldoende slaap te krijgen, voldoende beweging te nemen, in overeenstemming met uw leeftijd en conditie, en een evenwichtig dieet van gezond voedsel te volgen — hoofdzakelijk mager vlees, vis, vers fruit en verse groenten en niet al te veel brood, suiker en toetjes.

De opbouw en voortdurende verbetering van uw gezondheid en energie is een belangrijke sleutel tot succes. Dit zal u in staat stellen hernieuwde animo en stuwkracht in uw prestaties te leggen en het kan beslist een heel verschil in vele kritieke situaties maken.

Een ander belangrijk facet op het gebied van zelfdiscipline, is te leren iets naar behoren af te maken. Ook hier betekent het afleidingen te vermijden en zich te concentreren op hetgeen men te doen heeft. Het houdt in dat u voor uzelf mentaal en geestelijk een soort van reserve aanlegt, zodat u een taak met een laatste spurt van energie en elan af kunt krijgen.

Terwijl u leert uzelf te disciplineren, zult u zien dat u heel wat meer dingen gedaan krijgt. U zult ook zien dat de kunst om anderen waarmee u samenwerkt te motiveren en te inspireren, sterkt toeneemt.

UITZEND- TIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

IN EUROPA

In het Engels —

RADIO MANX — 188 m (1594 kHz) — zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdag: 10.30 en 19.30 — 89 & 91 FM — zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdag: 19.30.

In het Frans —

RADIO LUXEMBURG — 1239 m — 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdag: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN — Felsberg, Saar, Duitsland — 1647 m (182 kHz) — zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdag: 5.27.

In het Duits —

RADIO LUXEMBURG — 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) — zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdag: 5.00.

In het Spaans —

RADIO MIRAMAR — Porto, Portugal — 382 m — zaterdag: 22.30.

RADIO MARAMAR — Barcelona, Spanje — 's maandags: 6.45, vrijdag en zaterdag: 24.00.

IN CANADA

In het Frans —

CJSA — Ste-Agathe-des-Monts, Quebec — 1230 kHz — 's maandags, 's woensdags, vrijdag: 18.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags en zaterdag: 17.00.

In het Engels —

CKY — Winnipeg — 580 kHz — zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdag: 5.30.

CKFH — Toronto — 1430 kHz — zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdag: 6.00.

CKOY — Ottawa — 1310 kHz — 's maandags t/m zaterdag: 5.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdag: 6.30.

IN MIDDEN- EN ZUID-AMERIKA

In het Frans —

4VBM — Port-au-Prince, Haiti — 1430 kHz — 's woensdags: 19.45.

RADIO ANTILLES — Montserrat, Kleine Antillen — 930 kHz — 's maandags, donderdags en zaterdag: 20.45.

RADIO CARAIBES — St. Lucia, Kleine Antillen — 840 kHz — 's maandags t/m vrijdag: 6.15.

In het Engels —

RADIO BARBADOS — Pine Hill, Barbados — 795 kHz — zondags: 10.30; 's maandags t/m vrijdag: 9.30; zaterdag: 11.00.

ZFB 1 — Radio Bermuda — 960 kHz — dagelijks: 13.30.

GUYANA BROADCASTING SERVICE — Georgetown — 560 kHz — zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdag: 13.00.

JAMAICA BROADCASTING —

Kingston — 560 kHz — dagelijks: 24.00.

Mandeville — 620 kHz — dagelijks: 24.00.

Montego Bay — 700 kHz — dagelijks: 24.00.

Port Maria (Port Galina) — 750 kHz — dagelijks: 24.00.

RADIO GUARDIAN — Trinidad — 's maandags t/m zaterdag: 22.00; zondags: 18.15.

RADIO ANTILLES — Montserrat, Kleine Antillen — 930 kHz — dagelijks: 18.30.

In het Spaans —

XESM — Mexico 12, D.F. — 1470 kHz — zondags: 9.00.

RADIO LA CRONICA — Lima, Peru — 1320 kHz — zondags: 19.00.

WIAC — San Juan, Puerto Rico — 740 kHz, 102,5 FM — zondags: 9.30.

RADIO CORPORACION C.B. 114 — Santiago, Chili — zondags: 9.15.

IN AZIË

In het Engels —

DZQA — Manila — 960 kHz — dagelijks: 20.00.

KSBK — Okinawa — 880 kHz — zondags: 12.06.

HSAAA — Bangkok, Thailand — 600 kHz — zondags: 9.30; 's maandags t/m zaterdag: 22.05.

IN AFRIKA

In het Engels —

RADIO LOURENÇO MARQUES, MOÇAMBIQUE — 92 m (3301 kHz) en 60 m (4925 kHz) — 's maandags, 's woensdags en zaterdag: 22.00; dinsdags, donderdags en vrijdag: 22.30.

IN AUSTRALIË

In het Engels —

2KY — Sydney — 1020 kHz — 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA — Ballarat — 1320 kHz — zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdag: 16.30.

4BK — Brisbane — 1300 kHz — zondags t/m vrijdag: 22.30.

7HT — Hobart — 1080 kHz — zondags t/m vrijdag: 19.30.

IN DE VERENIGDE STATEN

In het Engels —

WEVD — New York — 1330 kHz, 97,9 FM — dagelijks: 22.00.

KGBS — Los Angeles — 1020 kHz, 97,0 FM — zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdag: 6.00.

KIRO — Seattle — 710 kHz — 's maandags t/m vrijdag: 22.30.

WEDO — Pittsburg — 810 kHz — 's maandags t/m zaterdag: 7.30.

WEAW — Chicago — 1330 kHz — 's maandags t/m zaterdag: 0.15 en 8.00.

WWL — New Orleans — 870 kHz — 's maandags t/m zaterdag: 22.30.

KSL — Salt Lake City — 1160 kHz — dagelijks: 5.30 en 23.15.

Een volledige lijst van uitzendtijden wordt u op aanvraag gaarne toegestuurd.

Begrijp het doel van het leven

Aan het begin van dit artikel heb ik gezegd dat er drie algemene aspecten van persoonlijk succes bestonden. Het derde, dat we nog niet besproken hebben, gaat over het geestelijke aspect van iemands leven.

Dit aspect wordt door de meeste mensen het *minst* begrepen. En toch is het het noodzakelijkste voor volledig succes.

We leven tegenwoordig in een tijdperk van het grofste materialisme. Ironisch genoeg, hoe meer we materieel bezitten, des te minder gelukkig schijnen we emotioneel en mentaal te zijn.

De mensen voelen aan dat er iets verkeerd is. Maar ze kunnen hun vinger niet op de *oorzaak* van hun leegheid leggen.

Het antwoord is eenvoudig. Materiële rijkdom en bezittingen kunnen slechts een tijdelijk succes vormen omdat zij op zichzelf van tijdelijke aard zijn. En tegenwoordig is de wereld „tijdelijker” dan zij ooit geweest is. Het vroegere redactielid van *Fortune*, Alvin Toffler, merkte in zijn bestseller *Future Shock* op dat „'s mensen relatie tot materiële dingen in TOENEMENDE MATE tijdelijk is”. Met andere woorden, we produceren meer, doen meer, reizen meer, verbruiken meer — en we doen

het sneller. En juist het dóen ervan geeft ons een groter gevoel van onzekerheid en ontevredenheid.

„De opvallende tekenen van inzinking door verwarring”, zei Toffler, „zijn overal om ons heen te zien — het wijdverspreide druggebruik, de opkomst van mysticisme, de herhaalde uitbarstingen van vandalisme en onbeheerst geweld, de politiek van nihilisme en nostalgie, de ziekelijke apathie van miljoenen mensen”.

Wij hebben NIEUWE waarden nodig — geestelijke waarden, blijvende waarden die vandaag, morgen en voor altijd bevredigen. Wij dienen te weten wie wij zijn; waarom we bestaan; waar we

heen gaan. Kortom, wij dienen te weten wat het doel van het leven is — en óf het zelfs wel een doel heeft.

Als er geen doel in het leven is, dan zijn we allemaal gedoemd een onvervuld, gefrustreerd en ongelukkig leven te leiden. Maar als er wél een geestelijk doel voor het leven bestaat, dan kunnen we dat tastbare levensdoel ontdekken dat ons waar en blijvend succes zal brengen.

Alles in deze wereld is onderhevig aan oorzaak en gevolg. Als u succes — echt, blijvend succes — wilt ontdekken, dan moet u achter de WETTEN zien te komen die dat succes garanderen. Die algemene wetten zijn gemakkelijk te begrijpen en gering in aantal.

Als u de wetten die succes garanderen op de drie in dit artikel genoemde gebieden in alle bijzonderheden wilt leren kennen, schrijf dan om ons boekje *De zeven regels voor succes*. Het wordt u gratis toegezonden. □

PERZISCHE GOLF

(Vervolg van blz. 11)

veren en Engeland zal honderden tanks en enkele marineschepen leveren.

Volgens deskundigen moet deze militaire opbouw het vacuüm vullen dat de Britten na hun vertrek zullen achterlaten. Bovendien moet dit een tegenzet vormen t.a.v. de strategische manoeuvres van de Sovjets in de Perzische Golf.

Een en ander leidt ertoe dat de sjah van Iran tot handhaver van de veiligheid in de Perzische Golf wordt gemaakt. Of de andere staten in dit gebied dit met enthousiasme zullen begroeten staat nog te bezien. Intussen is Irak het enige land dat nog enigermate voor een aartsvijand van Iran kan doorgaan.

Daarom blijft het de vraag of de militaire versterking van Iran — zonder de aanwezigheid van Britse of Amerikaanse strijdkrachten — zal leiden tot een grotere stabiliteit, of meer instabiliteit. Gezien wereldpolitiek als zodanig, moet stabiliteit in een zo uitermate belangrijk gebied wellicht onmogelijk worden geacht.

Wat er in dit gebied op het spel staat is té belangrijk — de voordelen die er te behalen vallen, zijn té groot. Het kan niet anders of dit gebied zal onder zware zowel interne als externe druk

RUSLAND IN HET MIDDEN - OOSTEN

(Vervolg van blz. 7)

steld. Zij zal beginnen met elke dag 17 miljoen kubieke meter aardgas van de zuidperzische olievelden naar de sovjet-republieken Azerbajdzjan, Georgië en Armenië te transporteren.

De beer gaat gestadig verder

Van Iran tot Egypte en van de Middellandse Zee tot de Indische Oceaan is de hamer en sikkel bezig het overheersende symbool te worden. Langzaam maar onverstoort streeft de Russische beer zijn doel na — de politieke én militaire overheersing van dit vitale centraal gelegen deel van de wereld.

Intussen worden de Verenigde Staten en Groot-Brittannië steeds meer in een machteloze randpositie gedrongen. Europeanen die op het ogenblik slechts

komen te staan. Englands macht en *fysieke aanwezigheid* waren in staat het deksel op deze borrelende pot te houden, maar het zich steeds voortzettende Britse terugtrekken leidt ertoe dat de Sovjets grote aandacht aan hun nieuwe kansen besteden. En die vooruitzichten zijn waarlijk niet gering.

De rol die de Sovjets in het Israëliisch-Arabisch conflict spelen, heeft hun invloed in de Arabische wereld langs de Golf aanzienlijk versterkt. Terwijl het Britse imperium nog slechts een roestige relikwie is, leveren de Sovjets het bewijs dat ze over beide kwaliteiten beschikken die voor de ontwikkeling van een imperium onmisbaar zijn: doelbewustheid en *honger naar macht*.

Intussen heeft Amerika, lijdend onder een zich eindeloos rekkende oorlog in Vietnam, maar weinig gezegd of gedaan om zijn *fysieke aanwezigheid* in het gebied te verzekeren, afgezien van, naar verluidt, enige militaire bijstand. Maar militaire bijstand is niet synoniem met aanwezigheid. Er mag dan oorlogsmateriaal ter plaatse zijn, maar fysieke aanwezigheid blijft ontbreken. Derhalve blijft er een vacuüm. Tenzij het tot een drastische ommekeer komt, zal dit vacuüm in de Perzische Golf zich nog uitbreiden ook. Maar in het politieke spel tussen de grootmachten is het zó, dat een vacuüm snel wordt opgevuld. De vraag is nu door wie! □

over weinig politieke of militaire toegangswegen tot dit uiterst belangrijke gebied op de wereldkaart beschikken, zien deze ontwikkelingen als een veeg teken.

Zij realiseren zich dat als de Sovjetunie voortgaat in het gehele Midden-Oosten haar diplomatieke, militaire en economische biceps op te zetten, er beslist een conflict zal ontstaan. Het Midden-Oosten is té belangrijk dan dat een vijandige macht er onbetwist haar gezag zou kunnen vestigen. De realisering dat de Sovjetunie zich volgens een weloverwogen plan in het Midden-Oosten bevindt, en niet zo maar per toeval, houdt in dat aan haar machtsstreven een halt moet worden toegevoerd, wil het gebied althans voor alle naties toegankelijk blijven.

De vraag voor de komende jaren luidt dan ook: vanuit welke hoek zal de uitdaging komen — en HOE zal zij worden beantwoord? □

MYSTIEK

(Vervolg van blz. 16)

materialistische samenleving. Ze zijn evenzeer ontgoocheld door de traditionele kerken, die geen alternatief voor de buitenwereld schijnen te geven. Teleurgesteld doordat ze geen macht boven zichzelf vinden, schijnen ze te menen dat de enige andere weg die voor hen openstaat, die van het mystieke en het bovennatuurlijke is.

Een van de voornaamste oorzaken van de ondergang van Rome was het feit dat de godsdienst zijn positie van morele rechter en voorvechter verloor en tot een leeg omhulsel van ritueel en liturgie verviel.

In wanhoop wendden de mensen zich tot astrologie, magie en waarzeggerij, de natuurlijke toevlucht in een tijd van verwarring en ineenstorting.

Evenals de drugscene, het huidige beeld van misdaad en immoraliteit, weerspiegelt de vlucht in het occulte de beroering van onze hedendaagse maatschappij. Het schijnt dat decadente en stervende beschavingen zich in hun laatste uren bijna altijd tot het mystieke wenden. Rome heeft dit gedaan. Constantinopel ook. En Athene evenzeer. Is de huidige belangstelling voor het occulte andermaal een teken dat onze westerse beschaving zich in haar „laatste uren” bevindt? □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

● Defensieuitgaven: nieuw geschilpunt tussen de VS en Japan?

Gezien de hulpbehoevende dollar, begint Washington zijn defensieuitgaven in Japan onder de loep te nemen.

Tot nog toe hebben de Verenigde Staten aan Tokio nog geen openlijke eisen voor directe of indirecte financiële hulp gesteld, maar Japanse functionarissen hebben wel gemerkt dat de druk toeneemt.

De VS besteden ongeveer 650 miljoen dollar per jaar voor het onderhoud van hun troepen in Japan. Washington zou graag zien dat Tokio deze uitgaven gedeeltelijk zo niet helemaal voor zijn rekening nam. Bovendien zouden Amerikaanse functionarissen graag zien dat het Japanse Defensie Agency zijn aankopen van Amerikaanse wapens sterk zou verhogen. Dit idee ontmoet tegenstand van de kant van de opkomende Japanse wapenindustrie die haar aandeel in het groeiende JDA-budget graag zou zien toenemen.

Veel vooraanstaande Japanse zakenlieden zijn ten zeerste over hun regering verbolgen omdat die toegegeven heeft aan de Amerikaanse eisen voor „vrijwillige beperkingen” inzake de export van textielproducten naar de VS. Zij zijn niet van plan rustig te blijven toekijken hoe Washington Tokio onder druk zet om tot een voor Japan duur programma van gedeelde defensiekosten te komen.

Premier Sato heeft gedurende zijn hele ambtsperiode met Washington samengewerkt en waarnemers zijn van mening dat hij waarschijnlijk aan de Amerikaanse druk om de defensiekosten te delen, zal toegeven. Maar het is geen geheim dat Sato en zijn regering zich momenteel op onstabiele politieke grond bevinden.

Er is alle kans dat de volgende Japanse premier niet zo makkelijk zal toegeven aan Amerikaanse druk inzake defensiekosten of in om het even welke andere belangrijke kwestie.

● Op komst: Duits-Arabisch toenadering?

West-Duitsland gaat, wat zijn politiek voor het Midden-Oosten betreft, begrijpelijkerwijze omzichtig te werk. Enerzijds staat Bonn voor een geweldig besef van schuld ten opzichte van het joodse volk, een schuld waarmee de Duitse natie zich belast heeft door de jodenvervolgingen tijdens de Nazi-periode.

Aan de andere kant weegt de realiteit van hedendaagse internationale verhoudingen zwaar. West-Duitsland is voor 90 procent van de olie die zijn uitgebreid industrieel complex op gang houdt, afhankelijk van de Arabische wereld. De realiteit van de hedendaagse wereld begint meer en meer gewicht te krijgen.

De man die in de Duits-Arabisch betrekkingen in het oog gehouden dient te worden is Hans-Jürgen Wischniewski,

Bonns hoofd van de afdeling Arabische betrekkingen, en tevens secretaris-generaal van de Sociaal Democratische Partij van bondskanselier Brandt. De heer Wischniewski verkeert op intieme voet met president Sadat van Egypte. Hij is altijd voorstander geweest van het vernieuwen van de betrekkingen met de Arabische staten, aangezien Bonn daar in economisch en politiek opzicht veel bij te winnen zou hebben. Deze betrekkingen werden in 1965 verbroken toen West-Duitsland diplomatieke betrekkingen met Israël aanknoopte.

De activiteiten van de heer Wischniewski hebben hem in Israël de bijnaam „Ben Wisch” bezorgd.

Dat er in de Duits-Arabisch betrekkingen een verbetering op komst zou kunnen zijn wordt verduidelijkt door het feit dat de Westduitse minister van Buitenlandse Zaken, Walter Scheel, afgelopen herfst in New York een aantal van zijn Arabische collega's, alsmede Abdel Khalek Hassoena, secretaris-generaal van de Arabische Liga, ontmoet heeft. Enkele dagen na deze ontmoeting bracht Mohammed Hassanein Heikal, de invloedrijke hoofdredacteur van het dagblad *El-Ahram* te Cairo en vertrouweling van president Sadat, een bezoek aan West-Duitsland. De heer Heikal had een onderhoud met bondskanselier Brandt.

Van de tien Arabische staten die hun diplomatieke betrekkingen met Bonn verbroken hebben, zijn er twee — Jordanië en Jemen — die deze weer aangeknoopt hebben. Als gevolg hiervan vloeien nu aanzienlijke bedragen aan ontwikkelingshulp naar deze twee landen. Naar het schijnt wordt een dergelijke hulp eveneens aan elke andere Arabische staat beloofd die dit voorbeeld wil volgen.

Dit alles wordt door Israël niet met een onverschillig oog gevolgd. De Israëli's zijn altijd van oordeel geweest dat de beste manier waarop Duitsland over zijn verleden berouw kan tonen, is de joodse staat sterk te blijven steunen. Maar mogelijk beginnen de Duitsers dit anders te zien. Er wordt in Bonn veel gesproken over de „normalisatie” van de betrekkingen met Israël. Het tijdschrift *Der Spiegel* verklaarde in een recent nummer ronduit:

„De normalisatie van de betrekkingen met Israël betekent het einde van de 'speciale betrekkingen' waarbij Duitse regeringen in het verleden in het geheim wapens naar Israël verscheepten of afzagen van pogingen om tot toenadering met de Arabische wereld te komen.

„Voor Bonn betekent normalisatie vandaag dat het zich zelfs openlijke conflicten met Israël inzake nationale belangen kan veroorloven en dat de verantwoordelijkheid van de bloedschuld van het verleden — noch geloofend noch verminderd — niet langer meer West-Duitslands vrijheid van handelen inzake zijn buitenlandse betrekkingen behoeft te belemmeren, tenminste niet in principe.”

Hoewel én bondskanselier Brandt én de heer Scheel onlangs verklaarden dat Duitslands pogingen om de banden met de Arabieren weer aan te halen niet ten koste van

Israël ondernomen zouden worden, valt het de Israëli's moeilijk in te zien hoe dit anders zou kunnen gebeuren.

● Nieuwe Balkan-as in het „kruitvat van Europa”?

Een nieuw communistisch — maar anti-Russisch — blok in Zuidoost-Europa? In Moskou is men ernstig bezorgd over zo'n mogelijkheid.

Naar verleden zomer werd vermeld was China's premier een plan in de loop van de afgelopen herfst een bezoek aan de Balkanlanden Roemenië, Joegoslavië en Albanië te brengen, als een verzekering van Pekings toenemende steun voor deze individualistisch getinte regeringen.

Dit voorgenomen bezoek werd gemeld in het officiële Hongaarse regeringsdagblad *Magyar Hirlap*, welke krant Moskou volledig steunt in de vete met Peking. In een redactioneel hoofdartikel waarschuwde het profetisch voor de „buitengewoon gevaarlijke situatie” die zou kunnen ontstaan door een „as Tirana-Belgrado-Boekarest”. Pekings bemoeiingen met het strategisch belangrijke Balkanschiereiland, zo stelde het met nadruk, had als bijbetekenis een „anti-Russisch aspect”.

Dit Hongaarse salvo kwam op de vooravond van een negendaags bezoek aan Roemenië door een gezelschap Chinese militaire functionarissen. De delegatie van Peking, die via Albanië kwam, werd buitengewoon hartelijk ontvangen. Men organiseerde zelfs een excursie op de Zwarte Zee — weliswaar langs de Roemeense kust, maar niettemin in de zee die door de Russen als „privé-meer” beschouwd wordt.

Het Balkanschiereiland, toegangspoort tot de Adriatische Zee en het oostelijk deel van de Middellandse Zee, wordt vaak het „kruitvat van Europa” genoemd. De Eerste Wereldoorlog ontbrandde in het huidige Joegoslavië.

Tsjoe En-lai's bezoek — of mogelijkwijze dat van een andere hooggeplaatste Chinese leider — zou het gevolg kunnen zijn van het bezoek dat de Roemeense president Nicolai Ceausescu in juni 1971 aan Peking heeft gebracht. De onverzettelijke, onafhankelijke leider heeft kort geleden een onderhoud gehad met voorzitter Mao Tse-toeng. Een Chinese nieuwsbron beschreef deze bespreking als „vol van betuigingen der militante eenheid van beide partijen, landen en volkeren”. Ceausescu verkreeg een officiële Chinese belofte het Roemeense volk te steunen in zijn „rechtvaardige strijd” om zijn dierbare „nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit” te beschermen.

Tot voor kort was Pekings enige trouwe bondgenoot in Europa het kleine, introverte Albanië, met zijn eigen meningsverschillen met en grieven tegen de communistische buurlanden.

De spanning tussen Albanië en Joegoslavië, dat een aanzienlijke Albanese minderheid heeft, is echter de laatste tijd verminderd.

Roemenië heeft onlangs ook nog zijn betrekkingen met Albanië verbeterd en deze worden nu door autoriteiten in Boekarest als „bijzonder goed” beschreven.

Om dit beeld van een „nieuw Balkanblok” af te ronden, hebben Roemenië en Joegoslavië met elkaar een nauw overleg op zowel politiek als economisch en militair gebied ontwikkeld. Ofschoon geen van beide kanten dit openlijk heeft gezegd, zijn er, zo bericht de *Los Angeles Times*, „sterke aanwijzingen dat deze twee Balkanbuurlanden duidelijk omschreven plannen gemaakt hebben voor gezamenlijke actie in de eventualiteit dat de Sovjetunie een militaire aanval tegen een van hen zou lanceren”.

● China's grootste obsessie

Japan schijnt verrast en ietwat in de war te zijn ten aanzien van beschuldigingen van militarisme en streven naar territoriale uitbreiding, door zijn grote buur communistisch China uitgebracht.

Deze beschuldigingen hebben bijna alle recente verklaringen uit Peking gedomineerd. Dit werd begin augustus 1971 nog eens onderstreept door niemand minder dan premier Tsjoë En-lai zelf. Tsjoë En-lai's bezorgdheid over Japans toekomstige rol in Aziatische en wereldaangelegenheden kwam telkens boven gedurende een ongekend vijf-uur-durend interview met James Reston, vice-president en politiek commentator van de *New York Times*.

Premier Tsjoë En-lai ondersteunde zijn beweringen over militarisme door aan Reston Japanse films te vertonen waarin de militaire dienst verheerlijkt werd. Hij benadrukte ook zijn vrees voor de rechtse „privé-leger”-groepjes die in Japan de kop opsteken. „Die militaristische beweging moet spoedig in de kiem gesmoord worden”, zei hij tegen Reston.

Tsjoë En-lai, kennelijk bezorgd dat de Japanners niet in toom gehouden konden worden, werd gevraagd waarom hij zo verlangend was het Amerikaans-Japanse veiligheidsverdrag geannuleerd te krijgen dat immers een remmende invloed op Japan heeft uitgeoefend, speciaal op nucleair gebied.

De premier wees dit van de hand als „een gezocht argument”. Ondanks het verdrag, zo hield hij vol, is „Japan volkomen in staat, met zijn huidige industriële vermogen alle raketsystemen te produceren Wat bommenwerpers betreft, die kan Japan nog gemakkelijker bouwen. Het enige wat er nog aan ontbreekt is de kernkop.”

„De Japanse productie van kernenergie stijgt met de dag”, voegde hij er aan toe. „De Amerikaanse levering van verrijkt uranium aan Japan is niet voldoende voor zijn behoeften, dus importeert Japan nu verrijkt uranium uit andere landen. Zo kan Japan gemakkelijk en vlug kernwapens fabriceren.”

Tsjoë En-lai sprak ook over het onmetelijke lijden dat zijn land gedurende de Tweede Wereldoorlog onder de Japanners had moeten ondergaan. Zulke herinneringen sterven maar langzaam.

In het kielzog van de grote bekendheid die aan Tsjoë En-lai's verklaringen gegeven werd, waren de leden van de Japanse regering, volgens de eerste secretaris van de ministerraad in Japan, Noboru Takeshita, „buitengewoon pijnlijk getroffen” doordat de Chinese leider Japan zo scherp had aangevallen.

„Wij kunnen Tsjoë En-lai werkelijk niet begrijpen”, zei een ambtenaar van Buitenlandse Zaken enigszins klagend. „Wij zijn nogal verrast dat hij bezorgd en verontrust is over hetgeen hij beschouwt als Japans militarisme. Schijnbaar verbindt hij economische expansie met militarisme. Wij dromen er nooit meer over nog eens Formosa en Korea te overheersen.”

Van premier Eisaku Sato tot lagere ambtenaren toe heeft iedereen ontkend dat er enige grond is voor deze beschuldigingen van militarisme. Zij wijzen op de Japanse wetgeving die oorlogvoering afwijst, op zijn houding ten opzichte van kernwapens en zijn beperking tot zelfverdedigingsstrijdkrachten.

Hoe sterker de Japanse economie evenwel wordt, des te moeilijker zal het zijn China van Japans vredelievende bedoelingen te overtuigen.

Persoonlijk

van

(Vervolg van blz. 1)

en „Olie uit het Midden-Oosten — ZWART GOUD voor Europa” in de editie van december 1971.

Deze artikelen geven bestaande situaties weer, die schier ongekende mogelijkheden voorspellen.

... en de spanningen in de wereld duren voort

De situaties die overal ter wereld geladen zijn met hoogspanning en weergaloos geweld zijn de volgende:

Europa en Japan zijn afhankelijk van de olie uit het Midden-Oosten. Zoals Paul Kroll schreef in het „ZWART GOUD”-artikel: „De wereld draait om olie. En aangezien olie de wereld laat draaien, kunnen enkele niet-zo-machtige landen de wereld letterlijk tot stilstand brengen.” Ook moet ik erbij vermelden, zou een zekere wereldmacht — Sovjet-Rusland — dit kunnen doen, en staat er al helemaal klaar voor.

Het is een veelzeggend feit dat maar drie of vier procent van Amerika's behoefte aan olie uit dat gebied komt. Een Amerikaans gebrek aan belangstelling in het Midden-Oosten zou de stoot kunnen geven tot een kernoorlog! Europa en Japan kunnen de situatie niet lichtvaardig opnemen. Zoals Paul Kroll schreef: „Voor Europa en Japan roept de gedachte aan een stopzetting van de olieleverantie uit het Midden-Oosten duizend-en-één Arabische nachtmerries op”.

Japan importeert 90% van zijn olie uit het Midden-Oosten.

Engeland is voor 70% van zijn behoeften afhankelijk van het Midden-Oosten en Noord-Afrika, West-Duitsland voor bijna 90% en Italië voor bijna 95%.

U moet de belangrijkheid van de volgende feiten beseffen: de Westeuropese vooruitzichten op industriële groei zijn *rechtstreeks gekoppeld* aan een voortdurende en ongehinderde toegang tot de olie in het Midden-Oosten!

De Europeanen zijn aan de genade van de oliestroom uit het Midden-Oosten overgeleverd. Het aandeel van steenkool op de energiemarkt is gedaald van 56 tot 27% in tien jaar tijd. Het aandeel van olie is verdubbeld — van 32 tot 60%. Maar het *olieverbruik*

is drie keer zo groot als tien jaar geleden.

Bekijk nu eens de situatie die door Gene Hogberg in zijn artikel over de Europese Gemeenschap — „Opkomende wereldkolossus” — besproken werd.

Geweldige gebeurtenissen van historische betekenis doen West-Europa van gedaante veranderen. Met een Sovjet-Rusland dat zijn oorlogsschepen de Middellandse Zee opstuurt — met de Russen die Egypte van wapens voorzien en kaders sturen om het leger en de luchtmacht van Egypte te trainen — met een Rusland dat zojuist een verdrag met India gesloten heeft — met een Rusland als toekijker, klaar en belust om het Midden-Oosten op te slokken — moest Europa in het verleden op de MACHT VAN DE VERENIGDE STATEN vertrouwen om zich de Russen van het lijf te houden.

Europa's zorgen

Maar heeft u in het artikel over de Gemeenschap gelezen wat er nu gebeurt? De sterke landen van Europa beginnen zich af te vragen of het wel veilig voor hen is op de Amerikaanse macht te vertrouwen voor de bescherming van *hun* vitale belangen in het Midden-Oosten, vooral omdat dat geen vitaal Amerikaans belang is. Maar er is nog meer.

Onlangs is de Amerikaanse dollar in moeilijkheden geraakt. De regeringen in Europa werden geschokt door de onthulling dat de Amerikaanse betalingsbalans over 1970 een tekort van \$10 700 000 000 vertoonde. Er vloeiden meer dollars de Verenigde Staten uit dan er binnenkwamen. Dit ondanks het feit dat de export de import overtrof. Maar in 1971 is zelfs die verhouding omgekeerd, toen de VS hun eerste nadelige handelsbalans sinds 1882 vertoonde. Overzeese investeringen, banktransacties, toeristenuitgaven, buitenlandse hulpverlening en militaire uitgaven overzee veroorzaakten een *massale aderlating* van dollars.

De VS beschikken nu slechts over ongeveer \$10 000 000 000 aan goud ter dekking van de totale buitenlandse claims van meer dan \$50 000 000 000. Dit is slechts een van de vele verschrikkelijke problemen van Amerika, die de *Europese Gemeenschap* grote zorgen baren!

Amerika is de belangrijkste bankiersnatie van de wereld. Maar de internationale investeerders en beleggers vra-

gen zich ernstig af hoe lang de bank solvabel zal blijven!

Op 9 februari 1971 besloten de „Zes” van de EEG de sprong te wagen en ondanks alle moeilijkheden naar monetaire eenheid te streven. Op die datum besloten ze tot een plan in drie fasen om volledige monetaire eenheid te bereiken.

En WAAROM? Wegens de ontuchtterende gebeurtenissen die plaats vinden in de Verenigde Staten — in hun *hopeloze* dollarsituatie. Weinig Amerikanen zijn zich bewust van de uitwerking van deze conditie van de dollar op West-Europa. NOOIT TEVOREN heeft Amerika zich in zo'n oceaan van rode inkt bevonden!

En nu — Nixons nieuwe economische plan

En op 15 augustus zei een krantekop over twee kolommen breedte boven aan de voorpagina van de *Sunday Telegraph* (Londen): „Nixon brengt week-einde door met een gevecht om de dollar te redden”. De situatie werd wanhopig. De tijd drong. En nu, enige maanden later, beginnen de noodmaatregelen van president Nixon vruchten af te werpen.

Denk nu eens aan wat er zou kunnen gebeuren!

Europese landen zouden tot de slotsom kunnen komen dat het een zaak van leven of dood voor hen is om hun plan voor een gemeenschappelijke munteenheid door een bliksemactie te versnellen.

Voelend dat Amerika als de economische wereldmacht van formaat zwakker wordt, zouden ze alle vertrouwen in de Amerikaanse bescherming tegen de toenemende Russische invloedssfeer in het Midden-Oosten en de Middellandse Zee kunnen verliezen. Dit zou hen, uit vrees en drang naar zelfverdediging, eveneens tot een bliksemactie voor politieke en militaire eenheid kunnen brengen. Zo'n onverwachte stap zou Engeland zó kunnen afschrikken dat het besluit er buiten te blijven. Maar terwille van hun eigen veiligheid, zouden de Europeanen nog vier andere landen in Europa kunnen opnemen — en de VERENIGDE GROTE TIEN kunnen worden!

Zo zou dan ineens het „HEILIGE ROOMSE RIJK” dat van 554 tot 1814 duurde, gaan herleven — de kolossale nieuwe supermacht: de VERENIGDE STATEN VAN EUROPA!

Deze plotseling ontstane nieuwe WERELDGIGANT zou een bevolking van

rond de 300 000 000 zielen tellen — meer dan de Verenigde Staten — meer dan Sovjet-Rusland.

De wereld zou versted staan! Ineens zou de STERKSTE MACHT VAN DE WERELD plotseling op het toneel kunnen verschijnen!

Met één enkele munteenheid — misschien „Euromark” of „Eurofrank” genaamd — zouden ze de Amerikaanse dollar als belangrijkste munteenheid van de wereldhandel vervangen.

Theoretisch gesproken zouden ze de Verenigde Staten failliet kunnen doen gaan door terugbetaling in goud te eisen voor het dollarsurplus waar ze over beschikken. Als de Verenigde Staten zouden weigeren, zouden de Europeanen machtig genoeg zijn om andere radikale maatregelen te nemen. Europa zou, bij voorbeeld, Amerika's enorme multinationale industrieën in Europa als betaling kunnen „nationaliseren” of „naasten”. Met zulke economische trauma's zou Amerika in een duik-

vlucht van een economische crisis terecht komen die nog veel erger zou zijn dan die van de jaren dertig.

Dit zou vergezeld kunnen gaan van een periode van DROOGTE over het gehele land, die al vijfendertig jaar dreigt.

Een VERENIGD EUROPA dat snel een militaire sterkte opbouwt die haars gelijke niet heeft, zou zijn levensstandaard die zijns gelijke niet heeft, beschermen.

Een hersenschim? HELEMAAL NIET! Zo'n enorme Europese macht staat in feite vlak voor de deur — NU!

U leeft momenteel in een wereld vol absoluut ONGELOFELIJKE explosieve mogelijkheden.

Totdat de mensen leren dat hun levenswijze van „NEMEN” — de zelfzuchtige levenswijze — vol wellust, hebzucht, ijdelheid — vol onverschilligheid voor het welzijn van anderen — vol jaloezie, afgunst en haat — niet leidt tot vrede, geluk en voorspoed,

noch tot IETS dat goed en wenselijk is, zullen we zien hoe geweld versneld toeneemt en zich vermenigvuldigt tot het menselijk voorstellingsvermogen bijna te boven gaat!

Dat is inderdaad precies de TENDENS waarin deze wereld zich JUIST NU beweegt!

De ECHTE WAARHEID en de uitgever ervan, Ambassador College, is een sterke macht op aarde, die voor WERELDVREDE ijvert. Maar die kan alleen tot stand komen door juiste opvoeding, onderwijs en juist gedrag! Zij kan alleen tot stand komen doordat de mensheid gaat beseffen dat er een OORZAAK is voor elk gevolg! En de OORZAAK VAN VREDE en alle GEWENSTE resultaten is dat men zich keert tot de weg naar vrede — de weg van innerlijke bezorgdheid voor het welzijn van anderen — de levenswijze van samenwerking, dienen, helpen en samen delen, de weg van WARE LIEFDE — en tot de bron van die LIEFDE! □

ALCOHOLISME

(Vervolg van blz. 22)

misschien zelfs een andere werkring, en naar een nieuw milieu moeten verhuizen dat bevordelijker is voor omhouding en geestelijke gezondheid.

Voorts moet u uzelf VOORTDUREND in zelfdiscipline en zelfbeheersing oefenen. Gebruik uw gezond verstand en SPEEL NOOIT met het vuur van de verleiding! Wees steeds op uw hoede en geef niet toe aan de verleiding te schipperen en „maar één glaasje” te nemen.

Dr. R. Kemp, de schrijver van *Drinking and Alcoholism*, verklaarde aan een redactielid van De ECHTE WAARHEID: „Het gaat erom dat men moet trachten de alcoholist ervan te overtuigen dat hij geheel zonder alcohol moet kunnen leven”. En hij voegde eraan toe: „Als men eenmaal een alcoholist is geworden, zal men dat z'n hele leven blijven. Dit is nu eenmaal zo en het betekent dat zo iemand het nooit mag riskeren nog één druppel alcohol te drinken.”

Dit klinkt inderdaad heel streng, maar de feiten spreken voor zichzelf — voor de meeste alcoholisten is „maar één glaasje” al funest.

Eén enkel glas brengt namelijk een *kettingreactie* teweeg — het leidt tot nóg een glaasje en nog een, enzovoort, net zo lang tot óf de alcoholist stom-

dronken is, óf de drank op is. Daarom geldt voor het merendeel van de alcoholisten dat zij het vaste voornemen moeten hebben NOOIT meer een druppel drank AAN TE RAKEN — en er ernst mee moeten maken.

Als alcohol voor u een ernstig probleem vormt, zal het misschien nodig zijn dat u contact opneemt met een vereniging die alcoholisten helpt — een kliniek of de plaatselijke afdeling van de Anonieme Alcoholisten, of een dokter die ervaring heeft met de behandeling van verslaafden (de meesten weten er maar weinig van af, maar er zijn ook enkelen die wél ervaring hebben op dit gebied). Welke weg u wilt bewandelen is natuurlijk geheel uw eigen zaak. Maar soms heeft men assistentie van menslievende, weldenkende organisaties en gespecialiseerde hulp nodig, die u op weg kunnen helpen en aanmoedigen uw probleem de baas te worden. Sla geen enkele hulp af die u nodig kunt hebben — maar bedenk steeds dat U ZELF tenslotte voor úw toestand verantwoordelijk bent en dat u moet vechten om het te overwinnen.

U en U ALLEEN kunt uw eigen specifieke probleem oplossen. Iemand anders kan het niet voor u doen. Er bestaat geen wonderpil of -drankje dat u kan „genezen”. Genezing van alcoholisme is een kwestie van uw eigen persoonlijke wil, uw eigen verlangen naar genezing, uw eigen inspanning en volharding en steeds waakzame vastbeslotenheid. □

Wat onze LEZERS SCHRIJVEN

(Vervolg van binnenzijde voorpagina)
de lezer uit kunt geven. Ik ben 16 jaar en studeer op de Mavo, waar de artikelen van uw blad gestaag aan de orde komen. Het fijne is dan dat je er ook eens wat van afweet en niet met een mond vol tanden zit.”

J. de K., Werkendam

„Reeds enkele malen heb ik uw blad ontvangen en met vreugde mag ik concluderen dat dit nu eens een blad is dat de echte waarheid naar voren brengt. Daar ik vrij kritisch ben vond ik nooit een blad naar mijn zin, maar nu heb ik het dan toch ontdekt. Veel succes met uw goede werk.”

G.J.N.F., Middelburg

„Van een vriend lees ik telkens uw uitgave De ECHTE WAARHEID. Doch iedere keer neem ik zijn tijdschrift mee om het nog enkele malen te herlezen, vermits het boekje steeds te diep is in eenmaal te vatten. Doch mijn vriend zit telkens zonder en daarom vraag ik u mij een abonnement van uw publicatie te bezorgen.”

J.P., Hamont (Limb.)

„Ik vind het uniek dat u mij elke maand het gratis tijdschrift De ECHTE

WAARHEID weer toestuurt. Ik ben 18 jaar en verkoper, maar als ik uw blad weer ontvang, besteed ik daar eerst m'n aandacht aan. Mijn vader is hoofd der school en vindt dit ook een uniek tijdschrift, en kan er vaak weer leerstof uit halen voor de leerlingen van de hoogste klas."

J.B.D., Wijchen

„Bij vrienden kwamen we voor de eerste maal in aanraking met uw tijdschrift. Na een paar nummers te hebben doorgenomen, zagen we al gauw welk een rijke inhoud deze bevatten. Daarom zouden we, indien mogelijk, graag de maandelijkse uitgaven toegestuurd krijgen. Bij voorbaat dank."

Fam. W., Deurne (Antw.)

„Enige tijd geleden las ik een Echte Waarheid bij een kennis. De indruk van die ene uitgave die me bijbleef, was deze: Dit tijdschrift liet mij op een boeiende manier zien wat de gaven en wat de opgaven van het leven zijn. Omdat ik beide beter wil leren kennen, zou ik u willen verzoeken mij op dit blad te abonneren."

F.K., Etten-Leur

Vietnam

„Een vriend gaf mij gisteren het augustusnummer van uw tijdschrift, omdat hij wist dat ik daarin bijzonder geïnteresseerd zou zijn. Ik heb het in één ruk uitgelezen en de inhoud heeft mij diep getroffen, omdat ik reeds jarenlang het gevaar, waartegen u waarschuwt, als een dreigende realiteit beschouw. In het bijzonder het artikel over Vietnam en Oost-Azië van de heer Herbert Armstrong stemt geheel met mijn inzichten overeen, zoals ik die in een jarenlange werkzaamheid als journalist in Ned.-Indië met studiereizen in Indo-China, Maleisië en een vijfjarig verblijf in Australië, als attaché voor pers en culturele aangelegenheden aan de Nederlandse Ambassade, heb opgedaan."

J.J.v.d.L., Bilthoven

Onderwijzer

„Onlangs heb ik kennis genomen van uw blad. De drie exemplaren die mij onder ogen kwamen, heb ik helemaal gelezen van A tot Z. Mijn eerste reactie was: 'Dit had ik eerder moeten weten, dit blad had ik eerder moeten lezen'. Ik vind uw blad werkelijk fantastisch! Van beroep ben ik nl. onderwijzer, hetgeen met zich meebrengt dat ik veel

moet vertellen en op de hoogte moet blijven van het hedendaagse wereldgebeuren. De ECHTE WAARHEID zie ik daarvoor als een grote bron van informatie."

J.M., Drachten

Gezonde kijk

„Op een avond waren we aan het discussiëren over een eventuele atoomoorlog (ik ben dpl. soldaat). Eén van mijn maten pakte toen het blad De ECHTE WAARHEID erbij. Ik heb uw blad helemaal gelezen en ik vind dat uw blad een gezonde kijk heeft op alle belangrijke zaken in de wereld."

M.D., Krabbendijke

Bouwt aan de toekomst

„We kwamen toevallig in het bezit van één van de nummers van uw tijdschrift. Als vader en moeder van 7 jongens en één meisje, hebben we allen het nummer gelezen en nog eens herlezen en waren we éénstemmig van oordeel om, als dit kan, uw maandblad iedere maand te ontvangen. De zin van het leven wordt op zo'n fijne manier weergegeven, dat we allen heel graag meerdere nummers willen lezen. Het bouwt aan de toekomst."

P.R., Stadskanaal

Marihuana

„Zoals velen van mijn klasgenoten, ging ik experimenteren met marihuana, alhoewel we het niet veel gebruiken (dit komt waarschijnlijk omdat we het tot nu toe maar moeilijk kunnen verkrijgen) heb ik besloten ermee op te houden."

„Het lezen van het artikel in uw laatste nummer zal me hopelijk de nodige moed geven om er voor altijd mee te stoppen. Hoewel vele vrienden beweren dat het niet verslavend is, toch tracht je er altijd naar terug, een bewijs dat het wel degelijk een verslavende invloed heeft. Graag zou ik het boekje *New Facts about Marijuana* ontvangen."

Scholier, België

Sceptisch

„Door een vriend kwam ik met uw blad in aanraking. Hoewel ik er aanvankelijk nogal sceptisch tegenover stond omdat men meestal van iets dat men gratis krijgt aangeboden niet veel verwachten kan, sta ik nu verbaasd dat dit tijdschrift een antwoord geeft op zoveel vragen."

G.S., Hoogeveen

MEDEDELING VAN DE UITGEVER

Vele enthousiaste lezers hebben ons gevraagd een reeds betaald abonnement aan één of meerdere van hun kennissen te geven en hebben ons namen en adressen opgegeven.

Deze lezers zijn natuurlijk van mening dat hun kennissen evenveel interesse in het tijdschrift zullen hebben als zijzelf.

En wij zijn het ermee eens dat dit zo zou horen. Maar het ligt nu eenmaal in de menselijke natuur zich niets te willen laten opdringen wat men niet zelf heeft aangevraagd.

Natuurlijk willen wij onze abonnees die wensen dat hun vrienden De ECHTE WAARHEID zouden ontvangen, graag tegemoetkomen. Maar vaak wanneer wij zulke verzoeken inwilligen, ontvangen wij brieven van die vrienden en kennissen die zich ergeren omdat hen iets opgedrongen wordt.

Maar al te vaak weigeren deze kennissen van onze abonnees het tijdschrift zelfs maar in te kijken om te zien waar het om gaat. Dikwijls nemen zij er aanstoot aan, gooien het in de prullemand en schrijven ons een niet al te vriendelijke brief.

Wij willen evenwel nóch onze abonnees ergeren die graag willen dat hun kennissen het tijdschrift lezen, nóch hun kennissen die niet weten wat dit nu voor een tijdschrift is.

Het is niet onze gedragslijn te proberen iemand tegen wil en dank met waarheid en kennis vol te stouwen. Wij willen graag oprecht *diënen* en *helpen* zonder daarbij iemand te kwetsen.

Wanneer u ons natuurlijk verzekert te wéten dat uw vrienden dit abonnement zelf *wensen* en dat zij u gevraagd hebben er voor hen om te schrijven, dan is het ons uiteraard een genoegen aan uw wens gehoor te geven.

In het andere geval voelen wij ons verplicht ons beleid uiteen te zetten dat niemand een proefexemplaar of een reeds betaald abonnement gegeven wordt die er niet zelf om gevraagd heeft. In plaats van ons namen en adressen op te geven met het verzoek deze aan onze abonneelijst toe te voegen, zouden wij u willen voorstellen uw vrienden een van uw eigen exemplaren van dit tijdschrift te laten zien en hen dan te bewegen hun eigen abonnement aan te vragen. Op die manier hoeft niemand zich te ergeren.

HARTELIJK DANK!

IN DIT NUMMER

★ **WAT WEERHOUDT U VAN WERKELIJK SUCCES?**

Er zijn bepaalde grondbeginselen die van uw zaak, uw gezin, uw **LEVEN** een groter succes kunnen maken. Zie pagina 23.

★ **DE PERZISCHE GOLF — EEN SLAPENDE VULKAAN?**

Eventuele Russische inmenging in het strategisch belangrijke gebied van de Golf zou het machtsevenwicht in de wereld wel eens in ernstige mate kunnen beïnvloeden. Zie pagina 8.

★ **RUSLAND IN HET MIDDEN-OOSTEN**

Op het ogenblik vormt de Sovjetunie de dominerende macht in het Midden-Oosten. In tegenstelling daarmee hebben Amerika en Engeland slechts weinig vrienden in dit uiterst belangrijke gebied. Zie pagina 2.

★ **DE VERGETEN TRAGEDIE VAN HET ALCOHOLISME**

Er zijn aanwijsbare redenen waarom iemand alcoholist wordt. Maar toch kan zo iemand bepaalde stappen doen om zich aan deze vloek te ontworstelen. Zie pagina 17.

★ **MYSTIEK EN HET OCCULTE**

Het traditionele christendom wordt losgelaten ter wille van andere vormen van „eredienst”. Oosterse religies, hekserij, het occulte, zogenaamde christelijke „sekten” en regelrecht heidendom hebben duizenden weggelokt van de grote kerkgenootschappen. **WAAROM** wenden mensen zich tot het mystieke in een tijdperk dat prat gaat op wetenschappelijke en materiële kennis? Zie pagina 12.